POKOŘITELÉ ČASU

1.

Těžký turbinový kluzák lemurské provenience by dokázal letět rychlostí mnohonásobně převyšující rychlost zvu ku. Přesto se jen zvolna pohyboval nad obřím městem, jako by jeho jedenáct pasažérů, osm Pozemšťanů, jeden Arkonidan a dva Lemurové, měli k dispozici všechen čas, co je ho v univerzu.

Jenže oni ho neměli. Právě naopak. Od reálného času je dělilo zhruba padesát tisíc let a vzdálenost od domovské planety nebyla o nic méně fantastická. Obnášela l 450 000 světelných let, což je l 450 000 krát 9 460,3 miliardy kilometrů.

Tannwander, hlava největší lemurské ilegální organizace, stál za pilotem a shlížel dolů na město. Na jeho jedné straně se táhl řetězec hor, jejichž vrcholky dosahovaly výšky deseti tisíc metrů, na druhé straně se na rovině rozkládal atarský vzdušný přístav.

Atarsk byl hezčí než Stolark, jiné velké město Lemurie, ale Tannwander by tu stejně nebydlel. Jeho říší byl ostrov uprostřed oceánu s důvěrně známými podzemními prostorami.

To, že se zdržoval mimo svou říši, souviselo s devíti cizinci, kteří tvrdili, že

jsou Alarové. Byli špinaví, rozedraní a páchli přesně jako Alarové.

Ale to bylo taky jediné, co měli společného s obyvateli Alary IV. Tannwan-der pokrčil rameny. Sám sebe se ptal, proč jim vůbec pomáhá. Nemohl se zbavit dojmu, že ti cizinci jej nějak ovlivňují.

Když společně odstartovali ze Stolarku, Tannwander měl původně v úmyslu Alarům zmizet. Zatím byl stále s nimi. Svému zástupci Ogipovi vzkázal, že se hned tak na ostrov nevrátí.

Z myšlenek jej vytrhl hlas: „Myslíte, že po tom, co se stalo ve Stolarku, můžeme riskovat přistání?"

Tannwander se otočil. Mluvil vysoký, štíhlý vůdce cizinců. Jmenoval se Schintas, ale Tannwander byl přesvědčený, že to není jeho pravé jméno.

„Můžeme," odpověděl. „Po Trahailo-rově smrti bude mít Ostrum jiné starosti než se honit za námi."

Perry Rhodan, který si nechal říkat Schintas, zamyšleně přikývl. Uvažoval, zda by nebylo lepší informovat Tannwandera o pozadí Trahailorova konce. Věřil by Tannwander tomu, že vládní rada Tra-hailor byl zavražděn Nevis-Latanem?

Věřil by, že Nevis-Latan je Mistr ostrovů, bytost, která se k rozšíření moci své organizace nezalekne ničeho?

ne, odpovídal si Rhodan. Už jednou se pokusil získat důvěru mladého Lemura, ale nepodařilo se mu to. Jak by mu taky mohl vysvětlit události na Variu?

Bylo lepší, aby se Tannwander dověděl jen část pravdy a aby zůstal pod vlivem André Noira.

Pilot Waynton dostal rozkaz k přistání. Na hlavě měl obvaz, protože při střetnutí s Ostrumovými muži utrpěl popáleniny. Navzdory zranění pracoval, a to bylo pro Rhodana důkazem věrnosti, kterou stoupenci organizace projevovali svému vůdci.

Kluzák se v kruzích snášel na parkovací plochu.

Rhodan doufal, že Gucky na ně čeká. Nutně nyní potřeboval myšobovu pomoc. Teleporter Tako Kakuta nemohl sám hledat Nevis-Latana. Rhodanovy plány nebyly zatím jasné. Všechno záleželo na tom, jestli se Kakutovi nebo Guckymu podaří dostat na palubu záchranné lodi, se kterou se dostali na Vario.

Kluzák dosedl. Tannwander poslal pilota k lékaři a zeptal se cizinců, co mají v úmyslu.

„Potřebujeme, ubytování," odpověděl Atlan. „Snad byste nám mohl opatřit místnost v nějaké klidné části města."

„Neměli bychom se spojit s Juveno-gem?" navrhl Don Redhorse.

Juvenog byl alarským zástupcem na Variu, které se v této době jmenovalo Lemuria. Rhodan zavrtěl hlavou; stačilo, že o nich ví Tannwander.

„Mohli byste zůstat v mém domě," řekl. „Ale nebudu mít na vás čas. Musím se pokusit získat oscilační křemeny, které vám ukradl Ostrum."

Rhodan souhlasil. Bylo mu jen vhod, že Tannwander nebude nepřetržitě s nimi. Ale když se rozhlédl, musel uznat, že takto nemohou na ulici. Ani praví Alarové nebyli tak špinaví.

Tannwander si myslel totéž. Požádal je, aby počkali v kluzáku a Rhodan se průhlednou kopulí díval, jak se vzdaluje. Rhodan věděl, že jeho společníci, kteří nemají buněčné aktivátory, jsou zcela vyčerpaní. Brazos Surfat, Olivier Doutreval, Lasta-fandemenreaos Papageorgiu, Chard Bradon a Don Redhorse nutně potřebovali alespoň den naprostého klidu. Mutanti Kakuta a Noir, stejně jako on a Atlan se naproti tomu mohli věnovat problému, který vyjádřený několika slovy zněl takto: Najít a přimět Nevis-Latana, aby jim umožnil návrat do reálného času.

Rhodanovo zamyšlení přerušil sloup třpytících se částeček vzduchu. V kabině kluzáku se materializoval Gucky.

„Bál jsem se, že už vás nikdy neuvidím," pískl ukřivděně. „Musel jsem se schovávat v kanálech a spát v obchodních domech. V celém městě není k sehnání jediná mrkev. Není divu..."

„Máme nového přítele," skočil mu do řeči Rhodan.

„Dovolil jsem si vyčíst tuto informaci z tvých myšlenek. Tannwander se vrací, a tak radši zmizím."

„Na cestu ti dám úkol. Musíš se pokusit dostat se do záchranné lodi. Tam sebereš mikrovysílačku, pokud ji Lemurové ještě neobjevili. Pak se pokusíš

spojit s CRESTEM III. Posádka se musí dozvědět, že jsme objevili Mistra ostrovů. Nezapomeň, že smíš odvysílat jen mikroimpulz, aby tě nezaměřili."

Gucky se opět vetřel do Rhodanových myšlenek. „Takže ten muž se jmenuje Nevis-Latan. A je lemurský vládní rada. Bude těžké dostat se k němu."

„Jedna možnost tu je. Upozornil nás na ni Tannwander..."

Gucky si odečetl z Rhodanových myšlenek, že Nevis-Latan se vášnivě věnuje podmořskému rybolovu.

„Už dost!" řekl Rhodan. „Do práce! Povalování v lemurských obchodních domech ti nesvědčí. Ztloustl jsi."

„No a? Tlustí tvorové jsou milí. Podívej se třeba na Brazose Surfata. Ten...."

V okamžiku, kdy se seržant rozehnal po myšobovi, Gucky dematerializoval.

2.

Horská úbočí vypadala, jako by na nich ztuhl stékající vosk. Bouře před sebou hnala oblaka čpavkových krystalků, které se srážely a padaly ke zledovatělé zemi.

John Marshall se díval na velkou obrazovku CRESTU III a nemohl dění na planetě nazvat jinak než chaos. Chaos násilně zašlého světa. Dříve tu žili Maahkové, ale lemurské bomby zničily jejich města a planeta byla zamořena radioaktivitou.

Kalendář ukazoval 30. října 2404. Údaj symbolizoval pevné rozhodnutí posádky navrátit se do reálného času.

John Marshall sklonil hlavu. Před třinácti dny vyrazil Perry Rhodan a jeho průvodci k Variu a dosud od nich nepřišla žádná zpráva.

Nebyl snad důvod k panice, ale k zneklidnění ano. Marshall zvedl oči k obrazovce. Bouře jako dravec sestoupila po úbočí a zaútočila na CREST III, ale stejně dobře mohla třást horami. Největší loď, jakou kdy lidstvo disponovalo, se nepohnula.

Marshall odtrhl zrak od obrazovky a uvědomil si přítomnost epsalského kapitána Carta Ruda, celé řady důstojníků a Icho Tolota. Ani obří Haluťan nedokázal zodpovědět otázku, kterou si lámala hlavu posádka CRESTU III.

Slunce této metanové planety bylo vzdálené od Big Blue 5,6 světelného roku. Ale zahlédnout ji znemožňovala vodíko-metanová atmosféra.

CREST m byla v bezpečí, ale jaké bezpečí to bylo?

Bylo to bezpečí slabšího, zalezlého do úkrytu, ze kterého

ovšem jednou bude muset vyjít, pokud bude chtít žít.

John Marshall věděl, že on se svým buněčným aktivátorem by na palubě lodi přežil staletí, zatímco posádka by vymřela. Nebyla to nijak povznášející myšlenka. Raději vstal.

Z radiocentrály zazněl jakýsi zvuk a všichni se otočili.

„Zprávu dejte sem ke mě!" zavolal plukovník Rudo.

Tolot vykročil ke Sparksovi a Marshall jej následoval.

„Spojení trvalo jen několik mikrosekund, pane!" hlásil operátor. „Jednalo se o kódovaný zkrácený signál M."

Muži vyskočili z křesel a všichni mluvili najednou.

„Rhodan objevil na Variu Mistra ostrovů," řekl Cart Rudo. „Pomocí impulzního zaměřovače objevil nositele aktivátoru." Prostřednictvím interkomu se zpráva dostala ke všem členům posádky a dala jim zase trochu naděje.

John Marshall se otočil na Tolota. „vy mlčíte... Víte snad něco víc?"

Na můstku se rozhostilo ticho.

„Lituji, že musím ztlumit vaše nadšení," řekl Tolot, „ale musíte uznat, že z přítomnosti Mistra ostrovů na Variu je třeba vyvodit jisté závěry."

„O čem to mluvíte?" vybafl na něj poručík Drav Hegmar. „vy sám jste podporoval Rhodanův let k Variu. Cílem bylo nalezení Mistra ostrovů a s tím související návrat do reálného času."

, je pravda, že jsem byl pro let k Variu, ale nevěřil jsem, že tam bude Mistr ostrovů."

Po těchto slovech vypukla vřava. Všichni věděli, že když Tolot něco řekne, jistě má důvod. Haluťané vlastní plánovací mozek, s jehož pomocí jsou schopni bleskových logických kombinací.

„vy si myslíte, že ten signál byl falešný?" zeptal se Kasom.

„Naopak. Jsem přesvědčený, že Rhodan narazil na našeho velkého protivníka," odpověděl Tolot. „Nepřipadá vám divné, že Mistr ostrovů se objevil právě nyní?"

Marshall už věděl, na co Tolot naráží, a rovnou se zeptal: „vy si myslíte, že Mistr ostrovů je na Variu proto, aby tam očekával

CREST III?"

„Nejen to! je na místě proto, aby zabránil jejímu návratu do přítomnosti."

„Možná máte pravdu," poznamenal opatrně major Hefrich.

„Nic si nenamlouvejme," prohlásil Tolot. „Mistři ostrovů jsou pomocí svého nulového pole schopni uskutečnit jakýkoliv časový posun. Na minutu přesně vědí, kde se právě nalézá CREST III. Kdyby se časová linie posunula jen o jedinou minutu, Mistr ostrovů by se s Rhodanem nesetkal. Taková přesnost není náhoda. Náš protivník není na Variu kvůli Lemurům, ale má za úkol najít a zničit nás."

„Pak ovšem je Rhodanova skupina ve velkém nebezpečí!"

Marshall se v duchu divil, že na to nepřišel sám. Mistr ostrovů by jistě nepodnikl komplikovaný časový posun, kdyby neměl určitý cíl. A proč by zvolil právě rok 49 488 před Kristem, kdyby tu neměl očekávat CREST III?

Cart Rudo se zvedl. „Nemůžeme Rhodanovi odpovědět odtud, protože by-

chom ohrozili CREST III. Mám návrh: Dva dobrovolníci nasednou do stíhačky a pokusí se vyslat signál. Malé lodi si nikdo nevšimne."

„Jeden by měl být mutant, aby se případně domluvil s Guckym," prohlásil Marshall. „Poletím já."

Druhým dobrovolníkem byl poručík Drav Hegmar.

Stíhačka typu Moskyt, dlouhá 26 metrů, se vynořila z lineárního prostoru. Obě obrazovky zabírala hvězda Big Blue a zaměřovače ukazovaly čtyři vesmírná plavidla. Hegmar aktivoval ochranný štít a odstavil mikrokonvertor Kalupova typu. Marshall věděl, že vysoce výkonný pohon byl vyroben na planetě Siga a vzpomněl si v té souvislosti na Lemy-ho Dangera.

Na obrazovce zaměřovače se objevila planeta Vario, které Lemurové říkali Lemurie. Jedna z lodí zmizela a ze tří zbylých se jedna pohybovala rovněž k planetě s kyslíkovou atmosférou. Hegmar si pohvizdoval. Nejspíš byl rád, že nemusí nečinně vysedávat na palubě CRESTU III.

„Zrychlujeme, pane!" zvolal. Moskyt mohl letět rychlostí až 700 km za vteřinu, ale běžně této hodnoty nedosahoval.

Na obrazovkách to vypadalo, jako by se stíhačka vrhla proti planetě. Marshall rozeznal ještě asi dvacet bodů. Šlo o strážní lodě lemurské flotily, které původně využily blízkosti slunce a chránily se v jeho blízkosti před zaměřením.

„Třiadvacet zaměřených bodů," hlásil Marshall.

„Myslíte, že o nás vědí?" zeptal se Hegmar a významně poklepal na pevně zabudovanou hlaveň impulzního děla.

Marshall se pozorně zadíval na přístroj. Podle dráhy letu cizí eskadry zatím nebyl důvod k obavám. „Všechno je v pořádku!"

Stíhačka se řítila k Variu. Big Blue teď byla za nimi a už nesvítila z obrazovky. Jedna z původně zjištěných tří lodí zmizela v hyperprostoru.

„Nevstupujte do atmosféry!" řekl Marshall. „Vyšlu zakódovaný impulz." Naklonil se nad vysílačku a po odeslání mi-kroimpulzu pohlédl na obrazovku. Strážní lodě změnily směr letu, zrychlily a blížily se k Variu.

"Dostaneme návštěvu!" oznámil mutant.

Hegmar se naklonil dozadu, aby viděl na obrazovky, ale neřekl nic. Marshall by byl nejraději vydal rozkaz k útěku, ale zatím museli čekat na potvrzení příjmu. Zakódovaný mikroimpulz měl Rhodana upozornit na nebezpečí, o kterém mluvil Tolot.

Třiadvacet lemurských lodí se rozvinulo do rojnice, což byl důkaz, že Moskyt byl objeven. Přístroje přinesly informaci, že z povrchu planety startují další lodě, které se patrně měly podílet na stíhání neznámého objektu.

V přijímači se ozvalo cvaknutí. Marshall vydechl a opřel se. Ale místo očekávaného impulzů zazněl hlas:

„Mluví velitel Žabot. Hovor pro velitele neznámého létajícího tělesa v sektoru tři. Identifikujte se!"

Marshall přepnul a promluvil dokonalou tefrodou: „Dovedete si představit, že jsem vaše babička, která přilétá na návštěvu, Žabote?"

„ne!" odsekl Žabot a spojení bylo přerušeno. Marshall sevřel rty. Věděl, že Le-murové zahájí palbu v okamžiku, kdy budou na dostřel.

Pak přišlo z povrchu planety potvrzení o příjmu impulzů. Mutant poklepal Hegmarovi na rameno: „Rhodan dostal naši zakódovanou zprávu. Teď musíme co nejrychleji zmizet!"

Moskyt ještě zrychlil a přenesl se přes rozhraní dne a noci. Prostorem prošlehly první energetické paprsky. Díky velké vzdálenosti ztratily cestou tolik energie, že je ochranný štít bez problémů absorboval. To už ale stíhačka dosáhla potřebné rychlosti, naskočil Kalupův konvertor a jeho obrovský výkon vynesl malou loď z časoprostorového kontinua.

Moskyt byl v lineárním prostoru a v bezpečí.

3.

Gucky postavil přístroje na stůl uprostřed místnosti. Činil tak s jistou pýchou, protože průnik do záchranné lodi byl nebezpečný.

„Devět mikroprojektorů ochranného pole," hlásil a ukázal na podlouhlé přístroje, „jedna mikrovysílačka s dekódovacím zařízením a..." pohlédl k Atlanovi, „...neurodestrátor."

Rhodan vyskočil a přistoupil ke stolu.

„To byl dobrý nápad zabudovat přístroje do přístrojové desky záchranné lodi," vykládal Gucky, jako by si nevšiml Rhodanova vzrušení. „Lemurové plavidlo prohledali, ale nic nenašli. Záchrannou loď jsem objevil v nějaké kůlně."

Rhodan hleděl na neurodestrátor. Cítil, že kdosi zezadu přistoupil, a věděl, že to je Atlan.

„Zlobíš se?" zeptal se Arkonidan.

„Nikdy bych nepomyslel, že jsi vzal i tento přístroj."

„ne?" zasmál se nevesele Atlan. „ty to nepovažuješ za reálné, ale já mám v úmyslu jej použít."

„To je nelidské," namítl Rhodan.

„S tím si nedělej starosti," doporučil mu Atlan. „Stejně jako ty a celá posádka CRESTU III se i já chci vrátit do reálného času. Abych porazil bytosti, které mi v tom brání, je mi dobrý

jakýkoliv prostředek."

„Takový postoj lze nazvat primitivním."

Atlan uchopil neurodestrátor tak pevně, až mu zbělely klouby na ruce. „Možná je primitivní bojovat o svůj život, ale..."

„Přestaňte se hádat!" zapištěl Gucky, který věděl, že je na čase něco podniknout. Rozmíšky mohly jejich postavení jen zkomplikovat. „Kromě přístrojů mám i špatné zprávy."

„Co se stalo?" zeptal se rychle Rhodan.

„Z CRESTU III přiletěla stíhačka a odvysílala mikroimpulz. Tolot se obává, že přítomnost Mistra ostrovů dokazuje, že protivník na nás čekal. Propočítal si pohyb ultrabojové lodi v čase a prostoru a podle toho se zachoval."

„Rozumím," řekl Rhodan. „Nevis-Latan je na Vanu proto, aby zabránil našemu návratu do reálného času."

„je informován o naší přítomnosti ve městě?" zeptal se Redhorse.

Rhodan se otočil. Indián z kmene Čejenů vypadal díky svému zjevu jako příslušník nějakého barbarského národa.

„Nemyslím," řekl Rhodan, „ale jistě počítá s tím, že se objevíme a sleduje své okolí."

Rhodan věděl, že v Tannwanderově domě budou v bezpečí. Mladý Lemur byl na cestě k Ostrumovi pro drahocenný minerál. Zároveň se porozhlédne po Atarsku, jestli se neobjevil Nevis-Latan.

„Měli bychom si obstarat použitelnou loď," řekl Atlan. „Až přemůžeme Nevis-Latana, budeme ji potřebovat."

„Tannwander nám ji pomůže koupit," odpověděl Rhodan. „Kdyby se zdráhal, André ho přesvědčí. Loď nesmí mít víc než šedesát metrů v průměru."

Do jejich hovoru zaznělo zabzučení videotelefonu. Rhodan se váhavě zadíval na přístroj.

„Mám převzít hovor?" zeptal se Papageorgiu, který byl nejblíž.

„Když to neuděláme, volající možná přijde sem do domu,"

poznamenal Atlan.

Rhodan přistoupil k přístroji a zapnul jej. Na obrazovce se objevil Tanhwan-derův obličej.

„Možná vás bude zajímat, že Nevis-Latan před hodinou dorazil do města."

Rhodan se naklonil k přístroji. „Co o tom víte?"

„Dost. Vládní rada poskytl interview několika reportérům. Prohlásil, že byl šokován náhlou Trahailorovou smrtí. Kvůli zotavení se chce věnovat podmořskému rybolovu."

„Hm. Přesný čas odjezdu není znám?"

Během několika hodin. Musím ukončit hovor. Mám ještě práci," řekl Tannwander s netrpělivým posunkem.

„Máte krystaly?" zeptal se rychle Rhodan.

Lemur se vítězně usmál a to znamenalo víc než slova.

„Až se vrátíte," řekl ještě Rhodan, „zajdete se třemi muži koupit vesmírné plavidlo."

„Vždyť nemáte peníze!"

„Zato vy jich máte dost," odpověděl měkce Rhodan. „Dokonce velmi mnoho. Jistě víte, jak drahocenné jsou naše krystaly."

Tannwander mlčel tak dlouho, že to vypadalo, jako by vypnul spojení. Najednou se zeptal: „K čemu potřebujete loď?"

„Chceme se vrátit na Alaru IV."

Tannwander se zasmál. „To je poslední planeta v Andromedě, kterou najdete!"

Rhodan to přešel a zeptal se: „Odkud Nevis-Latan vyjíždí?"

„Z přístavu Palar asi dvě stě mil od Atarsku. Přístav je u malého pobřežního městečka Wor-Kartanu."

„Musíte nám opatřit skafandry a paralyzátory," řekl Rhodan. „A taky kluzák. Nejpozději do hodiny."

Tannwander se zatvářil posměšně. „To je všechno?"

„Prozatím ano. Zařídíte to?"

Lemur zavrtěl hlavou. „Obstarám ty věci, jen se ptám, proč to vlastně dělám."

Rhodan by mu mohl odpovědět, ale neudělal to. Později si

mladý Lemur bude lámat hlavu, proč bez odporu dělal takové věci. Nikdy se nedozví, že byl pod vlivem hypnózy.

Tannwander vrazil do místnosti a rozčilené šermoval rukama. „Víte, co to je, sehnat za hodinu kluzák, devět skafandrů a devět paralyzátorů a ještě odrážet nepříjemné dotazy?"

Rhodan se zvedl a šel k Lemurovi. „Máte všechno?" zeptal se.

„Ovšem! Jen na krystaly nebyl čas."

„Dá vám je Ostrum?" chtěl vědět Atlan.

„Mám jeho ujištění. Když viděl smlouvy, zuřil."

Rhodan ukázal na Atlana, Papageorgia a Bradona. „Tito muži půjdou s vámi koupit loď. Kde je kluzák?"

„Na střeše," odpověděl Tannwander. „Nevím..."

Nedomluvil. Šest mužů proběhlo kolem něj a mladý Lemur jen užasle zíral. „Vypadá to, jako byste doháněli čas," poznamenal k Atlanovi.

„Padesát tisíc let!" řekl Atlan. „Myslíte, že se to dá dohnat?"

Tannwander si položil ruku na čelo. „Asi jsem se zbláznil."

Perrymu Rhodanovi stačilo k seznámení s řízením několik vteřin. Tannwander dodržel slib a skafandry i paralyzátory tu byly a než se kluzák zvedl ze střechy, v kabině se materializoval Gucky. Zatím se zdržoval ve sklepě, protože Rhodan nechtěl, aby jej Lemur viděl.

Kluzák mířil k pobřeží. Podle všeho se jednalo o přístaviště sportovních lodí. Lemurové neměli ani obchodní ani vojenskou námořní flotilu.

Dokud letěli nad Atarskem, Rhodan dodržoval dráhu, vytýčenou bójemi, aby nevzbudil pozornost letecké policie. Jakmile nechali město za sebou, zrychlil

a ve výšce dvou set metrů přelétali nad mírně zvlněnou krajinou. Lemurové se nemuseli starat o zemědělství. Na polích pracovali roboti a jen několik techniků kontrolovalo rozvodnu. I tady byl jen nepatrný rozdíl mezi Lemurií a Zemí. Mezi poli se rozbíhala síť zavodňovacích kanálů a v nepatrné výšce se

vznášely secí stroje.

Na okrajích lesů bylo vidět malé osady, kde bydleli Lemurové, ovládající zemědělskou techniku. Téměř všichni ostatní obyvatelé planety žili ve městech, zabírajících obrovské plochy.

Jak se blížili k pobřeží, země se stávala kopcovitější a skalnatější. Slunce mělo za několik hodin zapadnout a Rhodan byl rád, že se do přístavu dostanou ještě za světla.

„Moře!" zvolal jako první Brazos Surfat.

„Voda!" vzdychl si Doutreval. „Jak ji vidím, musím myslet na nános špíny, který mám na kůži!"

Surfat se protáhl, až mu zapraskalo v kloubech. „Nikdy jsem se necítil tak dobře. Tomu říkám přírodní styl života!"

„Přírodní? Vždyť je to odporné!" otřásl se Doutreval.

Surfat zalovil v kapse záplatovaného kabátu, vytáhl povadlou čerstvou cibuli a s požitkem se do ní zakousl. „Zpátky ke kořenům!" prohlásil pateticky. „To byl vždycky můj sen!"

Rhodan potlačil úsměv. Letěli nad pobřežím a ve vzdálenosti asi tři míle se objevilo městečko, rozložené, podél zátoky. Necelou míli od břehu ležel malý ostrůvek.

„Ostrov měli zjevně v práci zahradní architekti," poznamenal Redhorse. „Podívejte se na čluny, které jezdí mezi ním a pobřežím."

„Na ostrově nemůžeme přistát, tam bychom vzbudili pozornost," řekl Rhodan. „Dosedneme za městem."

Ve WorKartanu objevili parkoviště pro kluzáky, ale tam byl příliš živý provoz. Zato jen několik set metrů od posledních domů bylo pobřeží rozervané a kamenité a mezi skalami se pohybovali rybáři i sportovní potápěči. Někteří z nich nechali svoje kluzáky rovnou za skalami.

„Právě tady přistaneme," určil Rhodan.

„Jak se dozvíme, že přijel Nevis-Latan?" zeptal se Čejen.

, Až přistaneme, já a Kakuta se podíváme do přístavu. Vládní rada jistě bude mít ponorku s atomovým pohonem a tu nebude těžké najít mezi sportovními čluny."

„A co budeme dělat my?" chtěl vědět Gucky.

„Čekat. Brzy budeš mít práce dost."

Rhodan posadil kluzák v malé zátoce mezi útesy, které se tyčily do výšky až padesáti metrů. Rhodan a Tako Kakuta si natáhli skafandry a k pasu upevnili projektory ochranného pole. ve vodě teď byli téměř úplně bezpeční.

Redhorse opustil kluzák, obešel okolí a dal Rhodanovi znamení, že nablízku nikdo není. Rhodan si zaklapl přilbu, zapojil vysílačku a dýchací přístroj. Jako první se vnořil do vody a plaval ráznými tempy. Kakuta se držel po jeho boku.

Před nimi se vynořila zarostlá skaliska, mezi kterými proplouvala hejna drobných, nádherně zbarvených rybek. Když se dostali nad hloubku, ryby tu byly větší a dlouhé výhonky vodních rostlin se pomalu pohybovaly. Na skalách byly přisáté žluté koule, podobné dýni a kolem rozesety stovky mušlí. Byl to nádherný pohled, rovněž podobný tomu na Zemi.

Když se Rhodan podíval nahoru, viděl, jak na hladinu dopadají sluneční paprsky. Zvědavě se přiblížila jakási veliká ryba, ale prudší pohyb rukou ji zahnal mezi útesy.

Na mořském dně ležela obrovitá ryba a její ztrnulé oko hledělo vzhůru. Zatímco ji pozorovali, změnila barvu a nepatrně se nadzvihla. Pak prudce vyrazila, až písek zavířil, a uchvátila menší rybu, která proplouvala kolem.

Plavali dál. Rhodan se vynořil jen na okamžik, aby se zorientoval. Byli už téměř ve městě, ale přístavní molo bylo ještě příliš daleko na to, aby se daly rozeznat podrobnosti. Rhodan uvažoval o tom, jestli Nevis-Latan nemá nějaké podezření, když se tak náhle rozhodl odcestovat na svou podmořskou stanici. Rhodan osobně byl přesvědčený, že vládní rada svou zálibu v rybolovu jen předstírá, aby se mohl nerušeně věnovat svému poslání. Poté, co zavraždil Trahailora, se stal pověřencem Mistrů ostrovů a o tom svědčil i buněčný aktivátor.

Nyní museli být opatrnější a plavat ve větší hloubce, protože se tu pohybovalo více lodí, zato tu naštěstí nebyli potápěči.

Konečně dorazili do přístavního bazénu. Rhodan se vmáčkl

mezi dvě loďky a vyhlédl nad hladinu. V přístavu panoval čilý ruch. Slunce se sklánělo k západu a Lemurové se vraceli z výletů.

U přístavní hráze byly ukotvené dvě ponorky. Lišily se jen velikostí.

„Co teď?" zeptal se Kakuta.

„Jedna z nich je Nevis-Latanova. Pokusíme se zjistit která."

„Stejně je mi divné, jak se Mistr ostrovů mohl v tak krátkém čase stát vládním radou Lemurie," přemýšlel nahlas Kakuta.

„Možností je víc," odpověděl Rhodan. „Nezapomínejte na obrovskou moc techniky. Pro Nevis-Latana nebyl problém stát se vládním radou pro transport."

„Víte, proč se ptám?" řekl teleporter, když se zase ponořili pod hladinu. „Myslím na to, že nemůžeme podniknout nic proti tomu, aby se v reálném čase objevili na Zemi Mistři ostrovů a převzali důležité pozice."

„Přestaňte s tím!" vypravil ze sebe Rhodan. „Takové úvahy nás jen odvracejí od našeho úkolu!"

„Já vím," řekl mutant, „ale nemohu na to nemyslet."

Rhodan neřekl nahlas, že má stejné obavy. Raději plaval podél hráze, dokud se před ním neobjevila první z ponorek. Voda tu byla špinavější, ale viditelnost stále poměrně dobrá.

Kakuta se dotkl klenutých boků plavidla a ručkoval podél trupu. Druhá ponorka byla o něco větší, ale to ještě nebyl důkaz, že patří Nevis-Latanovi.

Rhodan podplaval trup ponorky, jejíž délku odhadl na osmnáct metrů. Na spodní straně objevili propust, kterou druhá ponorka neměla.

„Myslím, že tohle je naše loď," poznamenal Rhodan.

„Zbývá nám než čekat," prohlásil klidně Kakuta.

„Tady nemůžeme Nevis-Latana přepadnout. je to vládní rada, Lemurové se za ním jistě budou dívat a bylo by jim divné, že ponorka neodplula."

„Ale jakmile opustí přístav, může zamířit všemi možnými směry."

„V každém případě musí kolem ostrova. Vrátíme se pro ostatní, a pak počkáme na ostrově."

Když už byli mimo přístav, Rhodan se opět na okamžik vynořil. Viděl, jak větší ponorka odrazila od hráze a stále zvyšující rychlostí mizí na otevřeném moři.

„Už ji nedohoníme," řekl Kakutovi a když mutant zaklel, dodal: „Jednou se musí vrátit. Počkáme na ostrově."

4.

Dromm se střídavě díval na svoje pěstěné ruce a na vysokého muže, který vypadal, jako by několik měsíců spal pod mostem. Nejen, že tak vypadal, byl i podle toho cítit. Dromm ze sebe nevěřícně vypravil: „Co jste to říkal? Co chcete koupit?"

Cizinec zkřížil ruce na hrudi a usmál se. „Vesmírnou loď."

Dromm zasténal a sklesl na židli. Byl zvyklý, že za ním chodili Lemurové s různými přáními, ale tohle přesahovalo všechny meze. Vytáhl ze zásuvky malou minci a hodil ji na stůl.

„Vemte si to," zabručel. „Nebyl to špatný vtip. Už dávno jsem se tak nezasmál. Ale teď zmizte."

Cizinec přistoupil blíž a Dromm se bezděčně odtáhl. Všiml si, že cizincovy oči se nijak nehodí k jeho zevnějšku.

„Jmenuji se Ob Tolareff," vyslovil trpělivě cizinec. „Jsem Alar a potřebuji kosmickou loď."

Dromm zašilhal na místo, kde měl uloženou zbraň. „To nebude tak jednoduché. Kosmická loď není obyčejná loď."

„Jistě, ale kdybych potřeboval běžný dopravní prostředek, nepřišel bych za vámi. Loď, kterou hledám, nesmí mít průměr víc jak šedesát metrů."

Dromm zavřel oči.

„Venku čekají moji přátelé. Potvrdí vám..."

„ne!" vykřikl Dromm při představě,

že se dovnitř derou další podobně zpustošené bytosti. „Však se domluvíme." A číhavě vzhlédl k cizinci. „Víte, kolik taková loď stojí?"

„O ceně jsem informován," odpověděl cizinec.

„Disponujete takovou sumou?"

Cizinec se naklonil nad stůl. „Peníze mám."

V Drommovi nabyl vrchu obchodník. Věděl, že na světě se děje všelicos a ostatně se říkalo, že tihle Alarové vlastní oscilační krystaly. Nebude obtížné prodat jim loď, která by jinak byla dobrá leda do šrotu.

„Možná se domluvíme," řekl nahlas. „Moje společnost získává lodě přímo od flotily..."

„Takže vysloužilá vojenská plavidla," skočil mu do řeči Alar. „To nepřichází v úvahu."

„Dovolte! Všechny lodi jsou v dokonalém stavu!" řekl Lemur a přistrčil Alarovi několik snímků s technickými daty. S úžasem zjistil, že cizinec si vybral nejlepší plavidlo své třídy.

„PERTAGOR!" zasmál se pohrdlivě Dromm. „Milý příteli, s tímhle ani ne-odstartujete. Tohle si vezměte! BARA-DAS!"

Cizinec vzal do ruky papír a zeptal se: „Kdy byl pořízen tento snímek?"

„Před několika dny. Vpravo dole máte technická data..."

„Tady je napsáno, že BARADAS má lineární pohon, ale hodnoty tomu neodpovídají."

17

„To musí být nějaký omyl..." zatvářil se nešťastně Dromm.

"Beru PERTAGOR!" řekl cizinec.

„To si nemůžu vzít na svědomí! Vždyť se zabijete!"

„Pokud je ta loď tak špatná, můžete nám ji prodat se slevou," navrhl naprosto nedotčeně cizinec.

Dromm sklesl do židle. „Neprodám vám vůbec žádnou loď. Nezkazím si pověst seriózního obchodníka."

V tom okamžiku zabzučel videotelefon. Na obrazovce se objevil mladý obličej. „Byli už u vás moji přátelé?" ptal se.

Obchodník nebyl schopen slova. „Kdo? Promiňte, Tannwandere, teď mám moc práce."

„Ti přátelé jsme my," prohlásil cizinec.

Dromm zalapal po dechu. Tannwan-der na obrazovce se zasmál., Jsou to Alarové. O placení se postarám osobně."

Dromm vypnul přístroj. „Můžete mít PERTAGOR, můžete mít, co chcete" řekl unaveně a setřel si pot z čela. „je to skvělá loď." A vytahoval zásuvku, kde měl kupní smlouvy a technické osvědčení. „Budete potřebovat pilotní licenci," řekl ještě.

„Tu má u sebe vládní rada Ostrum," odpověděl cizinec, naklonil se nad stůl a podepsal listinu.

„Tohle je nejnešťastnější den mého života," hlesl Dromm.

Atlan se na něj vážně zadíval: „vy vůbec nevíte, co to znamená být opravdu nešťastný."

4.

Vlny s monotónní pravidelností narážely na břeh a jejich šplouchání působilo uspávajícím dojmem. Rhodan se díval na zdánlivě nekonečnou hladinu. Někde pod ní čekali na návrat ponorky Tako Kakuta a André Noir. Bylo krátce před východem slunce a vál chladný vítr.

Doutreval, Redhorse, Surfat, Gucky a Rhodan, se skrývali mezi skalami na pobřeží ostrova, ležícího před zátokou. V přístavu byl ještě naprostý klid, na moře se vydalo jen několik sportovních rybářů. Na nebi kroužili mořští ptáci.

Rhodan se zamyslel. Lemurie byla druhou Zemí. Kdyby se nevrátil do reálného času, mohl by se pokusit začít tu nový život. Ale bylo to vůbec možné? Události spěly k rozuzlení. Buďto se vrátí nebo budou zabiti.

Gucky spal a Rhodan se usmál při pohledu na jeho zdánlivou bezmocnost. Spal i seržant Brazos Surfat a ze spaní vzdychal.

Major Don Redhorse seděl nehnutě jako socha na kameni nad vodou. Rhodan se v duchu ptal, na co asi Indián myslí. Byl to zvláštní člověk a dodnes byl pro Rhodana záhadou.

Doutreval nespal. Opíral se o kámen, chlazený mořskými vlnami a vypadal unaveně. Jakmile zpozoroval Rhodanův

18

pohled, zeptal se, jestli má vystřídat Kakutu.

„ne," odpověděl Rhodan. „Díky buněčnému aktivátoru necítí únavu."

„Až se rozední, musíme pryč," řekl Redhorse.

Rhodan hodil do vody kamínek. Byla to pravda. Za dvě nebo tři hodiny se budou muset stáhnout pod hladinu. Jen Gucky, který neměl skafandr, měl zůstat mezi skalami.

„Mistr ostrovů se možná nevrátí," poznamenal Doutreval.

„Vrátí," oponoval Rhodan. „Má za úkol čekat na nás."

„Třeba ví, že už jsme přistáli na Vanu."

„To jsou jen domněnky," odmítl to Rhodan. „Proč by měl být informován?"

Doutreval si začal stahovat skafandr. „Měl byste něco proti tomu, kdybych se vykoupal?"

„ne," odpověděl Rhodan, „ale bez mýdla tu špínu ze sebe stejně nesmyjete. Jen se nachladíte."

„Raději budu mít rýmu než abych dál snášel ten zápach," zavrčel Doutreval a skočil do vody.

Surfat se vzbudil, nechápavě se podíval na hromádku šatstva a zeptal se, co to má znamenat.

„Olivier se utopil, protože nemohl snášet vaše chrápání," odpověděl Don Redhorse.

V tom okamžiku se v reproduktoru v Rhodanově přilbě ozvalo cvaknutí a po něm hlas Tako Kakuty:

„K přístavu se blíží loď."

Rhodan kývl na ostatní, aby si navlékli skafandry, vzbudil Guckyho a řekl mu: „Určitě to bude ponorka, na kterou čekáme. Půjdeme se na ni podívat. Zůstaneme v telepatickém spojení. je velmi důležité, abyste se s Kakutou teleportovali do lodi ve stejném okamžiku. Musíte omráčit Nevis-Latana dřív, než stačí použít obranné paraschopnosti."

Gucky se zvedl a uchopil svou zbraň.

„Musí to jít rychle!" připomínal Rhodan. „Nezapomeň, že Mistr ostrovů je připraven i na útok mutantů."

„Kvůli řečnění nakonec propásneš loď," konstatoval Gucky.

Rhodan zaklapl přilbu a dal pokyn k potopení. Viditelnost nebyla nijak skvělá, protože slunce ještě nevyšlo. Rhodan plaval jako první a po chvilce narazil na Andrého Noira.

„Loď se pomalu blíží k přístavu," hlásil Kakuta, který se

zdržoval o kousek dál.

„Až vám dám znamení, skočíte společně s Guckym na palubu," řekl Rhodan do mikrofonu a slyšel, jak teleporter rychle dýchá. Jistě si byl vědom důležitosti okamžiku.

Pozor, maličký! říkal si v duchu Rhodan, už to bude! Věděl, že Gucky čte jeho myšlenky.

„ Teď!" pronesl pak klidně.

Ostatní zatím nemohli dělat vůbec nic. Zbývalo čekat na to, co se podaří Kakutovi a Guckymu.

Tako Kakuta se pokusil sám sobě vysvětlit zvláštní napětí, které se ho zmocnilo. Bylo to něco jako svíravý pocit tísně, ale zároveň netrpělivé očekávání. Japonec zavrtěl hlavou. Stalo se něco, co nezažil při tisícovce dřívějších nasazení: byl nervózní.

Čekal na rozkaz a přemýšlel o tom, že to možná způsobila voda. Moře bylo pro něj nezvyklé prostředí.

Ponorka proplouvala kousek od něj jako obrovitá ryba. Kakuta měl projektor ochranného pole a stínění před zaměřením, ale nemohl se zbavit dojmu, že o něm Mistr ostrovů ví.

Možná si mě prohlíží jako nějaký druh hmyzu, napadlo Kakutu. A čeká na okamžik, kdy mě bude moci zaplácnout.

„Připraven?" zazněl ve sluchátkách Rhodanův hlas.

Mutant odpověděl. Věděl, že už jen zlomek vteřiny jej dělí od skoku, který má rozhodnout o osudu nejen jeho, ale i mnoha dalších lidí. Skafandr pociťoval jako tíživé břemeno.

„Teď!"

Kakuta zareagoval okamžitě. Po celou dobu čekání myslel na to, že v rozhodujícím okamžiku selže. Bál se nedostatečné koncentrace a opotřebení psychické energie, ale obavy se nenaplnily. Skočil jako jindy. Jeho tělo proniklo do parapsychického silového pole a bylo jemu nadřazeným médiem vrženo dál.

Šlo o stejný, vnějšími smysly nepochopitelný, jev jako vždy.

Materializaci cítil jako téměř bolestivý pocit, asi jako by byl

v příliš těsném krunýři, jako by se jeho tělo nemohlo vejít do kůže. Trvalo to jen zlomky vteřiny a najednou bylo světlo.

Okamžitě se vzpamatoval. Věděl, že uskutečnil teleportační skok a že se nalézá na palubě ponorky, řízené nemilosrdným nepřítelem lidstva. Ještě než domyslel, držel v ruce paralyzátor.

6.

V ranním šeru vypadal vzdušný přístav ponurý a pustý. Několik ospalých Lemurů opravovalo lodě, stojící v této části přistávacího pole. V budovách správy a na kontrolní věži se ještě svítilo.

Úplně vyčerpaný Dromm se opřel o zábradlí nástupního můstku. Věděl, že na tuhle noc nikdy nezapomene. Společně se třemi šílenci se vydal k PERTA-GORU, který původně patřil jemu. Nejdřív pochyboval, že ti tři Alarové vůbec někdy viděli nějakou vesmírnou loď, ale byl nucen změnit názor. Celou noc ho honili, aby s nimi zkontroloval nejdůležitější zařízení, a nakonec si musel přiznat, že tomu rozumějí víc než on. Dokonce objevili, několik drobných nedostatků, o kterých on sám neměl ani ponětí.

Konečně se zdálo, že jsou spokojeni.

Ten vysoký, štíhlý chlap, který si nechal říkat Ob Tolareff, stál nyní nahoře ve vchodu a rozhlížel se. Patrně vůbec nevěděl, co je to únava.

Dromm se zhluboka nadechl. Byli to Tannwanderovi přátelé. Nikdo, kdo měl rád život, si nedovolil nevyplnit přání Tannwanderových přátel.

Ob Tolareff pomalu scházel po nástupním můstku. Dromm se zamračil. Doufal, že reklamace už byly vyřízeny.

„Vypadáte unavený," konstatoval Ob Tolareff. „Nezdá se mi, že byste byl zvyklý pracovat..."

, Jsem obchodník! Žádný montér!" zasyčel Dromm.

„Nikdy neškodí přiučit se něčemu novému," filozofoval Alar. „Loď je už v pořádku. Teď jen počkáme, až nám Tannwander přinese potřebné papíry."

„To chcete pilotovat PERTAGOR ve třech?" zeptal se Dromm, i když těmto cizincům už věřil všechno. Nedivil by se, kdyby odletěli do vesmíru v mýdlové bublině.

„Naložíme ještě pár přátel," vysvětloval Ob Tolareff.

„Alarů?"

Cizinec přikývl. Dromm odevzdaně vzdychl a otočil se.

„Počkejte, máme ještě jedno přání. Dejte nám nějaké peníze, rádi bychom se napili."

„To jako znamená, že nemáte vůbec žádné peníze?"

„Nemáme drobné," odpověděl Alar.

Dromm sáhl do kapsy, kupci své nejlepší lodě podal několik mincí a bez rozloučení vyrazil pryč. Ze správní budovy vyšel Tannwander.

„Máte naše doklady?" zeptal se Atlan.

Tannwander mu podal svazek ohmatanych papírů a řekl:

„Ostrum mi musel vydat oscilační krystaly, ale přesto nám bude dělat potíže. Pokusí se vás obvinit z Trahailorovy smrti."

„Může si to dovolit?"

„Teď, když musel vrátit váš majetek, nemáme proti němu žádný nátlakový prostředek. je uražený a má vztek. V tomto stavu je schopný všeho."

„Co můžeme dělat?" zeptal se Atlan.

„Zatím nic," pokrčil rameny Tannwander. „Ostrum potřebuje několik dní, aby vyslovil podezření, ale neohrozil sám sebe. Musí zahladit stopy své ilegální činnosti ve Stolarku. Jakmile to udělá, udeří. Pravděpodobně vydá zákaz startů."

, je tedy na čase, abychom zmizeli?"

Tannwander přisvědčil. "Nemohu postavit svou organizaci proti vládnímu radovi, který má na své straně veřejnost, ale mohu vám nabídnout úkryt."

„Pojďte se s námi napít," navrhl Atlan, který měl z Ostruma menší obavy než Tannwander tušil.

„Nemám čas ani chuť. Už jsem vám obětoval příliš mnoho času. Na mém ostrově ani nevědí, že ještě žiji."

Atlan se usmál. „My vás ještě potřebujeme. Musíme se dostat

do Wor-Kartanu."

Tannwander několika pohyby rukou nastavil automatické řízení letištního vozítka. „Až nebudete na Lemurii, bude se mi po vás stýskat," prohodil ironicky. Vozítko zamířilo ke správní budově a Tannwander si neodpustil poznámku k oblečení tří cizinců: „Jestli takhle půjdete do kantýny, budou z toho jen nepříjemnosti."

Atlan pokrčil rameny. Vysoukali se z transportéru a bočním vchodem se dostali do jídelny. U stolů sedělo jen několik Lemurů, kteří s nelibostí zvedali hlavy a od pultu přicházel tlustý Lemur s rudými vlasy.

„Umývárna je naproti," zavrčel.

„Děkuji za upozornění," prohlásil Atlan.

Lemur se nadechl, ale okamžitě zasáhl Tannwander. „Moji přátelé jsou Ala-rové. Neznají naše zvyklosti."

„Pak by bylo na čase, aby se s nimi seznámili," řekl tlouštík. Popadl Bradona za límec a zvedl ho od stolu. Bradon zrudl vztekem, ale nebránil se.

Od jednoho stolu vstal jiný Lemur a cosi zašeptal tlustému majiteli kantýny. Ten pustil Bradona a začal se omlouvat:

„Nevěděl jsem kdo jste. To byl jen žert!"

„Zmizte!" zasyčel Tannwander.

„Jste obávaný muž," řekl Atlan a mladý Lemur pokrčil rameny. Pomocí tlačí-

tek odeslal kód objednávky, o chvíli později se odklopila část desky stolu a na povrch vyjely tři sklenice. Ale dříve než se muži mohli napít, upoutal jejich pozornost hluk u vchodu.

„Pořádková policie," sykl Tannwander. „Doufejme, že Ostrum ještě nezačal."

Atlan se nenápadně poohlédl po možnosti útěku, ale policista se otočil k Tannwanderovi:

„vy patříte k těmto mužům? Venku je nějaký Alar, který při řízení transportního vozítka poškodil podpěry soukromé lodi a tvrdí, že vy škodu uhradíte."

Tannwander pohlédl na Atlana a zhluboka se nadechl. Pak se

otočil k policistovi: „No dobrá. Kolik mě bude stát ta legrace?" zavrčel.

Policista vyslovil částku. Když odešel, Tannwander odstrčil svou sklenici a zatvářil se kysele. „Přešla mě chuť. S vámi jsou jen potíže."

Atlan se zvedl. „Poletíme do Wor-Kartanu. Čím dříve se nás zbavíte, tím líp."

7.

ve vzdálenosti tří metrů od Tako Kakuty seděl Mistr ostrovů a díval se na mutanta. Teleporter současně viděl, jak se za křeslem materializuje Gucky. Japoncovy myšlenky šíleně vířily. Mátl jej naprostý klid, s jakým na něj protivník hleděl.

Pak se Mistr ostrovů pohnul. Jednal bleskově, a Kakuta si musel přiznat, že mu nahrál svým zaváháním.

Nevis-Latan se vrhl dopředu, a když se nataženou rukou pokusil dosáhnout na páčku, Gucky spustil paralyzátor. I Kakuta už téměř bezděčně zmáčkl spoušť, Nevis-Latan ztuhl uprostřed pohybu a jeho obličej se změnil v masku.

Gucky se už o něj nestaral. „Honem!" vykřikl, „musíme zastavit ponorku!"

Během několika vteřin měli loď pod kontrolou.

„A teď ještě ovládání vpustí," řekl Gucky.

Kakuta se divil jeho klidu. V takových chvílích bylo na myšoba spolehnutí. V rozhodujících momentech, ve zlomcích vteřiny, kdy se rozhodovalo mezi životem a smrtí, Gucky zapomněl na svoje žerty.

Naplnili vodou přetlakovou kabinu a otevřeli vnější příčku. Pomocí malé obrazovky mohli kontrolovat, že všechno běží podle jejich přání.

„Teď musíme počkat několik minut než dorazí ostatní," řekl Gucky a svezl se do křesla.

Kakuta odsunul ztuhlé tělo z ovládacího pultu a zadíval se na ně o něco pozorněji.

Nevis-Latan působil sportovně, i když měl sklon k tloušťce. Huňaté obočí dodávalo jeho obličeji hrozivý výraz.

„Teď tady leží," prohodil Kakuta.

„Musím si nejdřív zvyknout na myšlenku, že jsme ho překvapili."

„Nejraději bych skřípal svým hlodavým zubem," pískl Gucky. „Když tě tak člověk poslouchá, řekl by, že pořád čekáš nějaké nepříjemnosti. Jako by snad Nevis-Latan byl kouzelník, který je nebezpečný i v bezvědomí."

Kakuta se nuceně pousmál. Gucky se tak docela nemýlil.

„Už jsou tady!" zvoral Gucky a ukázal na obrazovku.

Kakuta viděl, jak příčkou proplouvá první postava. Počkal na signál, pak nechal odčerpat vodu a do komory začal proudit vzduch. Kakuta otevřel vnitřní příčku a pět mužů vstoupilo do vnitřních prostor ponorky.

Rhodan sňal přilbu a zadíval se na Mistra ostrovů. Nedal na sobě nic znát, ale Kakuta jej znal příliš dlouho na to, aby věděl, že sotva znatelné cuknutí obočí a nepatrně vysunutý dolní ret jsou známky silného vnitřního vzrušení.

„Kdybychom měli čas, tak by tu byl důvod k oslavám," řekl Surfat.

„Můžeš dát do placu mrkev!" navrhl Gucky.

„Všechno šlo podle plánu?" zeptal se Rhodan.

„Překvapili jsme jej," odpověděl Kakuta. „Přesto se pokusil dosáhnout na ovládače."

„Nemůžu proniknout do jeho myšlení," hlásil Gucky. „Vůlí je blokuje dokonce i v tomhle stavu."

S tím ale Rhodan počítal. Parapsychickými prostředky nemohli Nevis-Latana ovlivnit. Alespoň ne zatím.

„Abychom překonali blok, budeme potřebovat několik týdnů," promluvil André Noir. „Jde o extrémně silnou zábranu v senzitivním centru mozku. Domnívám se, že s pomocí parapsychických prostředků do něj později pronikneme."

„Nemáme čas," podotkl Redhorse a aniž pohlédl na Rhodana, pokračoval: „Za těchto okolností by se mělo zvážit, zda by nejlepším prostředkem jak zlomit odpor tohoto muže nebylo

použití neurodestrátoru."

„Počkáme, až tu bude Atlan," vyhnul se přímé odpovědi Rhodan a opět se otočil na Kakutu: „Skočte do kluzáku. Jakmile přiletí Atlan, Bradon a Papageorgiu, ať si obléknou skafandry a připlavou k ponorce. Budeme křižovat u útesů."

„O tom rozhoduje kapitán!" zapištěl Gucky.

„Kapitán?" podivil se Rhodan. „Vždyť je v bezvědomí."

Gucky se napřímil v ohromném křesle. „Podle prastarého zákona pirátů se kapitánem stává ten, komu se podaří zmocnit se lodi a vyřadit z boje původního kapitána. Přesně to jsem udělal. Ostatně zaujímám kapitánské křeslo."

„Co to mele ten mentálně postiženej skrček?" Surfat dělal, jako by špatně slyšel. „To nám bude dávat rozkazy?"

„Rozvinout kosatku! Jeden muž do

strážního koše!" pištěl Gucky a blahosklonně se otočil na Redhorse. „Tímto okamžikem jste převelen do lodní kuchyně. Podívejte se, jestli by se tam nenašla nějaká mrkev!"

„Ano, pane!" vyštěkl Redhorse a zaujal předpisový postoj.

„A dost!" vložil se do toho Rhodan. Pochopil, že Guckymu stoupl úspěch akce do hlavy a až příliš dobře věděl, že v tom případě myšob nezná míru svých žertů, hraničících se šikanou.

„Plavčík je drzý," komentoval to Gucky. „Hoďte jej přes palubu!" A jediným skokem se spasil z dosahu Rhodanovy paže.

Rhodan se začal seznamovat s řízením ponorky. Na celé Lemurii nebylo tvora, který by věděl, co se odehrálo v blízkosti přístavu Wor-Kartan. Než začnou vládního radu hledat, bude to chvíli trvat. Během té doby se oni musejí dostat do podmořské stanice Mistrů ostrovů.

Jen Nevis-Latan věděl, kde ta stanice je. I Rhodan se zabýval myšlenkou použít za těchto okolností neurodestrátor. Mistr ostrovů byl vrah a nejen to, zastupoval organizaci, která byla hrozbou pro všechny mírumilovné národy dvou galaxií.

Redhorse a Surfat Nevis-Latana spoutali a Rhodan zavedl loď k útesům.

Nevis-Latan slabě zasténal. Rhodan předal Redhorsovi řízení

a naklonil se k Mistrovi. Vládní rada měl zavřené oči, ale nebylo pochyb, že je při vědomí. Jen ochrnutí těla ještě neopadlo.

„Divíte se našemu příchodu?" zeptal se Rhodan.

Víčka i rty vládního rady se chvěly a Rhodan věděl, že mu rozuměl. Tělo ale dosud neovládal.

Rhodan mrkl na Guckyho.

„Parapsychickou cestou nic nedokážu. Celé jeho vědomí je zablokované," prohlásil Gucky a totéž potvrdil André Noir.

Mistr ostrovů ze sebe vypravil vítězný skřek.

„Jen žádnou předčasnou radost!" uzemnil jej Rhodan. „My už si najdeme cestu i prostředek, jak prorazit ochranný blok. Máme s tím zkušenosti. Podařilo se nám to i u časového agenta Frasbura."

„Moje... Moje zajištění je o hodně... silnější," namáhavě ze sebe vypravil Nevis-Latan. „Nemáte šanci."

„vy jste taky nepočítal s tím, že vás překvapíme - a stalo se," pokoušel se Rhodan Mistra ostrovů rozzlobit. Jedině tak se mohl dovědět něco o jeho plánech.

Ale Nevis-Latan nereagoval. Jen řekl: „Jestliže násilím odstraníte blok, zemřu dřív, než se něco dozvíte."

Rhodan si vyměnil pohled s André Noirem. Bylo docela dobře možné, že v mozku Mistra ostrovů je zakódován ultimativní bezpečnostní rozkaz. S podobnými překážkami musel Rhodan počítat a byl přesvědčený, že je překoná.

Podařilo se mu zajmout Mistra ostrovů, který měl v rukou klíč ke vstupu do reálného času. Nevis-Latan přišel z reálného času, tedy znal cestu.

„Dosáhli jsme cíle, pane!" hlásil Redhorse.

„Hloubka?" chtěl vědět Rhodan.

„Sedmnáct metrů," odpověděl Čejen.

Vznášeli se bezprostředně u břehu. Rhodan věděl, že budou muset pryč, jakmile se Atlan, Bradon a Papageorgiu dostanou na palubu. Bylo tu riziko, že se k ponorce přiblíží nějaký zvědavý sportovní potápěč.

„Posaďte loď na dno!" vydal rozkaz Rhodan.

„Co máte v úmyslu?" zeptal se Nevis-Latan. V neuvěřitelně krátkém čase nacvičil takovou dechovou techniku, že mohl mluvit celkem souvisle.

„Podnikneme menší cestu na vaši podmořskou stanici."

Mistr ostrovů se posměšně usmál. „Nic takového neexistuje. Máte příliš bujnou fantazii. Volný čas na Lemurii si krátím vodními sporty. Z mého koníčku jste vyvodili zcela falešný závěr."

Vládní rada pro otázky veškerého transportu Lemurie byl tedy rozhodnutý neprozradit tajemství. Ale i s tím Rhodan počítal. Mohl mu odebrat buněčný aktivátor, ale pamatoval si ještě na Regnal-Ortona, který okamžitě zemřel, když mu lékař vyňal aktivátor. Nevis-Latan nesměl zemřít. Jeho smrt by znamenala věčné uvěznění.

Zdálo se, že Nevis-Latan ví, o čem Rhodan přemýšlí. Usmál se a řekl: „je to jistě nepříjemné zjistit, že vám moje zajetí nebude k ničemu. Zejména v okamžiku, kdy si myslíte, že vaše akce skončila úspěchem."

„Jak jste se dověděl, že přiletíme na Vario?" zeptal se Rhodan, vyvedený z míry Mistrovou jistotou.

„Domnívám se, že jméno Vario jste této planetě dali ještě když jste byli v reálném čase," poznamenal Nevis-Latan. „Pomocí zaměření polohy vůči nulovému poli se nám podařilo sledovat pohyby vaší lodi. Kromě toho jsme měli k dispozici hlášení časového agenta Rovzy, kterému se nepodařilo zničit vaši loď ještě před odletem ze Slunečního systému."

Rhodan si vzpomněl na přepadení u měsíční pevnosti, kterému unikli jen o vlásek.

„Přestože jste nás očekával, podařilo se nám vás přelstít. Nejste neporazitelný, vládní rado!" prohlásil Rhodan.

„Zanechte zbytečného titulování," řekl na to Nevis-Latan. „Hodnost potřebuji jen proto, abych měl volnost pohybu."

„Proč jste zabil vládního radu Trahailora?"

Mistr ostrovů překvapeně zvedl obočí. Nepočítal s tím, že

protivník ví o této vraždě.

„Chtěl jste zaujmout jeho místo?" ptal se dál Rhodan.

„Trahailor byl chytrý muž," odpověděl Nevis-Latan. „Lámal si hlavu tím, jak se mi mohlo podařit v tak krátké době postoupit z provinčního tvora na vlivného politika."

„Takže vám byl na stopě. Proto musel zemřít."

„Představoval nebezpečí pro naši organizaci. Jistě už víte, že takové osoby odstraňujeme."

„Vraždíte," vylepšil odpověď Rhodan.

Uprostřed místnosti se materializoval Tako Kakuta. „Atlan a jeho společníci právě dorazili. Tannwander je s nimi."

„Tannwander?" vmísil se Mistr ostrovů. „Znamená to, že jste spolčeni s vůdcem lemurského podsvětí?"

„Spolupracujeme," odpověděl Rhodan.

Mistr ostrovů se posměšně zasmál. Patrně tušil, že Lemur byl ke spolupráci přinucen.

8.

Atlan se svými dvěma společníky stál v přetlakové komoře a čekal, až bude vypumpována voda. Přestože věděl, že se Rhodanovi a jeho mužům podařilo zajmout Mistra ostrovů, necítil žádné ulehčení. Předvídal nekonečné diskuze, ve kterých půjde o to, jak zacházet se zločincem.

Kontrolka se rozsvítila a vnitřní příčka se rozjela. Tři muži vstoupili do centrály ponorky a okamžitě uviděli spoutaného muže, ležícího na stole uprostřed místnosti.

„Máme loď," hlásil Atlan Rhodanovi. „je v pořádku a může kdykoli odstartovat. Měli bychom si pospíšit, protože vládní rada Ostrum nás bude chtít chytit."

„Všechno záleží na tom, jak rychle přimějeme Nevis-Latana ke spolupráci," prohlásil na to Rhodan. „Za těchto okolností navrhuji použít neurodestrátor," pokračoval a Atlan nevěřil vlastním uším. „Nevis-Latan je vybaven silným blokem, který nepřekoná ani Gucky ani Noir. Řekl nám, že pokud se pokusíme blok prolomit, musí zemřít."

„Pak bude všechno záviset na André Noirovi," prohlásil

Atlan. „Jestliže se nám s pomocí neurodestrátoru podaří překonat blok, musí okamžitě nastoupit hypnotizér a odstínit sebevražedné zapojení."

„To ovšem znamená, že ani tento přístroj nám nezaručí jistý úspěch," namítl Rhodan.

„Nezaručí, ale je to naše jediná šance," odpověděl Atlan.

Nepochyboval o tom, že v mozku Mistra ostrovů takové zničující zapojení existuje. Jakmile vyvstane nebezpečí prozrazení nějakého tajemství, je nositel okamžitě usmrcen.

Gucky se přikolébal blíž. „Konečně toho proklatého chlapa máme a mohli bychom začít. K čemu tolik řečí?"

„Maličký je kapitán!" vysvětloval Atlanovi Redhorse a Gucky jej stihl vražedným pohledem.

„Všichni jste stejní blázni," konstatoval Nevis-Latan.

„Upevněte mu hlavu!" rozkázal Atlan.

„Chcete mě zabít?" zeptal se Mistr ostrovů. V jeho hlase nebyl strach, spíš věcný zájem, jako by byl nezúčastněným pozorovatelem nějakého pozoruhodného experimentu.

Atlan nasunul na jeho hlavu pružnou čelenku, z níž vycházely vodiče, a řekl: „Bude to nepříjemné. Nechcete promluvit?"

V odpověď zaznělo: „Začněte!"

Atlan zaváhal. V místnosti se rozhostilo naprosté ticho a všichni se dívali na Rhodana.

Tentokrát promluvil Rhodan: „Začněte!"

Nevis-Latan se vztyčil a široce otevřel oči. „Všechny vás zabiju! Sedřu vám kůži z těla!" křičel.

„Noire!" ozval se ostře Atlan, „soustřeďte se!"

Mistr ostrovů vydával neartikulované zvuky, jeho obličej zbledl a chřípí se chvěla. „Toč se!" vykřikl Nevis-Latan a v jeho vytřeštěných očích se zračilo šílenství. „Otáčej se, pořád do kruhu! Toč se!"

„Vypněte to!" volal Rhodan, „tohle přece nemůžeme dělat!"

„Počkejte!" skočil mu do řeči Noir a přistoupil ke stolu. Celé jeho tělo se začínalo chvět a na čele mu vyvstal pot.

27

A najednou se Nevis-Latan zklidnil. Noir sklesl do křesla a zakryl si rukama obličej. „Mám ho!" zašeptal.

Atlan strhl pružnou pásku z Mistrova čela a odstranil přístroj ze stolu. Samotného jej překvapilo, že si připadá jako zloděj, přistižený při činu.

„Mám jeho myšlenky!" ozval se Gucky. „Myslí na časovou stanici."

„Kontroluji jej," promluvil Noir. „Můžete jej vyslechnout, pane."

Atlan odstoupil od stolu a Redhorse uvolnil Mistrovi ostrovů pouta. Nevis-Latan se pomalu zvedl. Nyní byl k politování.

Z výše své moci sestoupil do vlivu pozemských mutantů. To není nic, na co bychom mohli být hrdí, říkal si v duchu Atlan. Ale v tomto boji určovali pravidla Mistři ostrovů.

Nevis-Latan seděl u přístrojového pultu a řídil ponorku k podmořské stanici. André Noir jej měl pod kontrolou do té míry, že si vůbec nebyl vědom své úlohy vůči protivníkovi.

Po krátkém výslechu se Rhodan a jeho společníci dověděli, že Nevis-Latan přiletěl na Vario kvůli CRESTU III. Mistři si vypočítali okamžik příletu ultrabitevní lodi a ve stejném čase poslali příslušníka své organizace.

Vládní rada dále vypověděl, že stanice je vybudována na úpatí podmořské-

ho horstva. Tam měl k dispozici projektor nulového pole. Kromě toho mohl přijímat i vysílat zprávy a udržovat tím kontakt se spojkami, nalézajícími se v reálném čase.

Tyto informace přiměly Rhodana nabrat kurs ke stanici.

Největší problém spočíval v tom, jak specialisty Mistrů ostrovů, kteří sedí v reálném čase nad kontrolními přístroji časové stanice, přimět, aby vrátili CREST III do současnosti.

Nevis-Latan nemohl jednoduše říct: Tady je devět Alarů, kteří by se rádi dostali do reálného času.

Rhodan se otočil k Nevis-Latanovi. „Kdy býváte v kontaktu se svými spojkami v reálném čase?"

„Jen když se objeví něco důležitého," odpověděl Mistr ostrovů.

„Musí to souviset s vaším úkolem?"

„Nevím, co by se na Lemurii mohlo odehrát důležitějšího."

„Za jakých okolností by specialisté vaší organizace byli ochotni uskutečnit časový posun?" ptal se dál Rhodan.

„Provedou jej až bude splněn můj úkol."

Rhodan se kousl do rtu. Bylo nemyslitelné propašovat časovou zdí místo vládního rady tak obrovský objekt jako je CREST III. Specialisté v reálném čase by pomocí snímače nulového pole pohyb tak hmotného tělesa okamžitě odhalili a zachovali by se odpovídajícím způsobem. Bylo třeba Mistrům ostrovů něco namluvit, aby v časové stanici očekávali objekt o velikosti vesmírné lodi. To znamenalo vymyslet historii, aby se loď stala pro Mistry tak důležitou, že ji budou chtít dostat do přítomnosti. Pochopitelně nesměli tušit, že jde o CREST III.

Rhodan zaslechl, jak se Atlan ptá Ne-vis-Latana: „Zajímá se vaše organizace o neznámou techniku nebo třeba o paranormální jevy?"

„Jistě," zněla odpověď. „Stále se snažíme zlepšovat naše vybavení."

„Poslouchejte mě dobře!" vyzval ho Atlan. „Lemurská výzkumná loď objevila planetu, na které žijí zajímaví tvorové. Jedná se o přirozené telepaty. Jejich telepatické schopnosti působí jen tehdy, když tyto bytosti mají hostitelské tělo. Tito malí parazité jsou pro hostitele zcela neškodní a kromě toho jsou závislí na jeho vůli."

„To znamená, že hostitel může používat telepatické schopnosti svých parazitů?" otočil to Nevis-Latan.

„Ano. Tyto bytosti by vám mohly být užitečné."

, Jistě. Ale jak se zmocníme té průzkumné lodi?"

„Loď letí k planetárnímu systému Big Blue," lhal dál Atlan. „Kdybyste včas upozornil svou spojku, mohli bychom loď vlákat do absolutního nulového pole a propustit ji časovou zdí."

„To je dobrý nápad," odpověděl Nevis-Latan, který pod

Noirovým vlivem věřil i této historce.

Rhodan mrkl na Atlana. Mistr ostrovů zavolá časovou stanici v reálném čase a všechno bude záviset na tom, jak specialisté zareagují. Pak se rozhlédl. Muži, kteří neměli buněčný aktivátor, leželi na svých skafandrech a spali. Všichni se už dávno naučili přizpůsobit se jakékoliv situaci.

Do jeho myšlenek zazněl Nevis-Latanův hlas: „Blížíme se ke stanici. Dálkový ovladač otevře hangár." Mistr ostrovů rozsvítil reflektory, které prozářily vodu na vzdálenost několika metrů. Na obrazovce zaměřovače se objevily obrysy ocelové kupole a na druhé obrazovce mořská voda s hejny ryb.

Nevis-Latan řídil s jistotou, která svědčila o cviku. Loď zpomalila a zaměřovací impulz ji naváděl ke vpustí. „Nyní bude část vody vypuštěna," vysvětloval Mistr ostrovů, „a vznikne malý přístav."

„Potřebujeme skafandry?" zeptal se Rhodan.

„ne, ale jestli se bojíte, oblékněte si je"

Mistr ostrovů byl sice pod Noirovým vlivem, ale svého sarkasmu se nezbavil.

Rhodan vzbudil svoje muže, společně s Noirem vystoupil hned za Nevis-Lata-nem a počkal na okraji bazénu, až všichni muži opustili ponorku.

Mistr ostrovů pak otevřel dveře a jasné osvětlenou chodbou prošel do místnosti o průměru asi deset metrů. Lampy na klenutém stropě osvětlovaly různé přístroje a zařízení. Patrně se jednalo o technické zázemí stanice.

Nevis-Latan rozhodil ruce. „Vedle je zařízení pro zásobování stanice elektrickou energií a moje ložnice. Při stavbě se myslelo na vše. Celá kupole byla prakticky úplně hotová, když byla jedné bouřlivé noci potopena do moře."

Rhodan se opět mohl přesvědčit o obrovské moci organizace, která navzdory prostoru a času, jen jak se jí zamane, rozmisťuje své členy a upevňuje tím svou moc.

„Co by se stalo, kdyby Lemurové objevili tuto stanici?" zeptal se Don Redhorse.

„Celá kupole je chráněna proti zaměření. V případě, že by do její bezprostřední blízkosti náhodou pronikl sportovní potápěč, byl by okamžitě zlikvidován strážními roboty," vysvětloval Nevis-Latan a usmál se. „Vypadalo by to na nešťastnou náhodu."

„Kde je snímač nulového pole?" zeptal se Rhodan, který jen těžko ovládal hněv nad nelidskostí Mistrů ostrovů.

Nevis-Latan prošel kolem jednoho přístroje a přejel po něm prsty tak, jako by se s ním zdravil po dlouhé nepřítomnosti. Zastavil se u podlouhlého pultu, přistaveného ke stěně.

„Tady," řekl. „Tímto se uskutečňuje posun objektu v čase. Přístroj rovněž slouží k přenosu informací přes časovou zeď."

Rhodan se naklonil k Noirovi. „Teď musíte dát pozor, aby nedošlo k žádné chybě," připomněl naléhavě.

Noir přikývl. Vypadal vyčerpaně. Protože vlastnil buněčný aktivátor, muselo jít o duševní únavu. Rhodan si byl vědom, jaké to pro Noira znamená vypětí udržet pod kontrolou vůli tak silného muže, jako byl Nevis-Latan.

„Podejte zprávu spojové službě v reálném čase. Řekněte jim o existenci le-murského vědeckého plavidla s telepatickými parazity na palubě. Sdělte specialistům, že jsme schopni tuto loď zajmout."

Nevis-Latan zaváhal a oběma rukama si prohrábl krátce ostříhané vlasy. „Lemurové se budou divit, až jim zmizí loď uvnitř jejich domovského planetárního systému," řekl.

„Ta věc za to stojí," povzbudil jej Atlan.

„Mám tu jisté pověření," namítl Mistr ostrovů a nakrčil čelo. „je mnohem důležitější než nějaká loď s telepaty..."

Rhodan už nic nenamítal, jen vrhl zoufalý pohled na Noira, který stál křečovitě napjatý mezi dvěma přístroji.

Najednou se Nevis-Latan naklonil nad projektorem nulového pole a zapojil přívod proudu.

„V jeho vědomí musí být ještě nějaký přídavný blok, přes který se nedá dostat," poznamenal Gucky. „Vzdoruje tak, že Noir jej musí neustále zpracovávat."

„Když to nepomůže, vrátíme se k neu-rodestrátoru," řekl klidně Atlan.

„Nechcete se podívat, jak přístroj pracuje?" vyrušil je Nevis-Latan.

V půlkruhu obklopili Mistra ostrovů. Rhodan přihlížel, jak masité prsty vládního rady přebíhají po tlačítkách. A najednou měl neodbytný pocit, že je Nevis-Latan vlákal do pasti. Ale stejně nedokázal spustit zrak z přístroje. Aby se vrátili do reálného času, museli postoupit jakkoliv velké riziko.

„Každý objekt zanechává v čase, ve kterém se zdržuje, jisté následky," vysvětloval Nevis-Latan. „Tyto stopy mohou být nepatrné, ale přesto jsou tímto citlivým přístrojem zachyceny. Přístroj obsáhne takovou časovou škálu, na jakou je nastaven, za předpokladu, že někde uvnitř časoprostoru bylo zřízeno nulové pole." Nevis-Latan se předklonil a kontrolky se rozsvítily. „Snímač nulového pole nedělá dál nic jiného než že vzájemně proti sobě zvažuje příčinu a následek. Pak srovná získané výsledky měření se zadanými daty dřívějšího měření a pomocí srovnání údajů získá přesné znalosti o tom, jestli se objekt pohybuje v čase. Vzhledem k tomu, že sleduje účinky po časové linii až k příčině, je možné časový posun tělesa vypočítat s přesností na vteřiny."

„To je hezké," řekl netrpělivě Rhodan. „Tak už konečně začněte, nebo loď přistane dřív než ji zachytíme."

„S předáváním zpráv do reálného času to probíhá podobně," nedal se vyrušit Mistr ostrovů. „Stopovač nulového pole

zachytí nějaké příčiny, jejichž následky jsou vyhodnoceny stejným přístrojem v relativní budoucnosti a je jim dán smysl. V podstatě jde o stále plynoucí proud energie skrz časovou zeď, uskutečněný pomocí tohoto přístroje."

Seržant Brazos Surfat se otočil na Pa-pageorgia. „Rozuměl jste aspoň jednomu slovu?"

„ne."

„A to jste důstojnický aspirant! Na koho se má nevzdělaný

seržant obrátit, když ne na vás!"

„Zeptejte se šéfa!" navrhl mu Papage-orgiu.

„Klid! Nežvaňte, Surfate!" nařídil Rhodan.

Zaznělo cvaknutí několika spínačů a po něm se rozhostilo nepřirozené ticho. Surfat natáhl krk, jako by mohl něco vidět.

„To je všechno," prohlásil Nevis-Latan.

Surfat si vzdychl. „Noire, nemohl byste ho přimět, aby nám upekl nějakou rybu, kterou ulovil?"

„Musíte myslet pořád jen na jídlo?" pustil se do něj Bradon.

Surfat se rozhlížel po nějaké židli. „To jsou správné mužské myšlenky. Podle vás mám snad myslet na nějaké šílené časové posuny?"

Mistr ostrovů se zvedl. Sdělil mužům, že odpověď přijde až po jistém čase a Rhodan využil příležitosti k dalším otázkám.

„Jak je možné přenést loď do reálného času, aniž by se o tom Lemurové dověděli?"

„Transport tělesa se uskutečňuje pomocí absolutního nulového pole. To se projektuje v blízkosti obří hvězdy Big Blue a díky své 6D struktuře nemůže být detekováno nynějšími obyvateli Varia."

„Proč ne?" chtěl vědět Rhodan.

„Pochopte, že zaměření jevu takové povahy nelze provést přístroji na současné úrovni."

„Jak se vůbec nulové pole dá nalézt?"

„Z centrály je vysílán polohovací paprsek, který pracuje na stejném energetickém základě a stejně tak nemůže být vypátrán. Zkonstruovali jsme to tak, aby proces byl dílem jednoho spřaženého vypínače."

O několik minut později držel Rhodan v ruce přenosný vysílač 6D polohovacího paprsku. Nebyl o nic větší než běžná vysílačka pozemské výroby.

„Bylo by na čase zeptat se na jeho organizaci," připomněl Atlan.

Rhodan zaváhal. Sám nevěděl, proč tyto otázky ještě

nepoložil, ale jako by jej varoval nějaký šestý smysl. Nechtěl to říkat nahlas a raději se otočil na Guckyho.

„Nemyslím, že by ty otázky mohly spustit sebedestrukci zařízení," prohlásil myšob.

„Povězte nám něco o Mistrech ostrovů," řekl tedy Rhodan.

S Nevis-Latanem se udala změna. Jeho

tělo se napřímilo a napružilo a Mistr ostrovů pohlédl Rhodanovi do očí. „Musíte se zeptat na to, co chcete vědět," pronesl ostrým hlasem.

, Jakým způsobem ovládají Mistři ostrovů celou Mlhovinu Andromedy, kde je jejich sídlo a jak velký je jejich národ?" Rhodan mluvil rychle. Věděl, že výslech musí skončit co nejdřív.

Nevis-Latan vtáhl hlavu mezi ramena, jeho obličej potemněl a ruce se sevřely v pěst.

„Pane!" zvolal varovně Noir.

Nevis-Latan vyrazil zvířecí skřek a dříve než se kdokoliv z mužů vzpamatoval, zmizel za dveřmi.

„Myslím, že zešílel," řekl tiše Noir.

„Za ním!" rozkázal Rhodan. Nevis-Latana ještě potřebovali. S šíleným Mistrem ostrovů se do reálného času nemohli vrátit.

Kakuta a Gucky se okamžitě dematerializovali. Pak zazněl Kakutův hlas: „Tady je, v bazénu!"

Rhodan jako první doběhl k přístavišti. Kakuta už taky skočil do vody a snažil se udržet Mistra ostrovů nad hladinou.

Hypnotizér Noir se zastavil na okraji přístavní nádrže a sledoval, jak Surfat pomáhá teleportérovi.

Nevis-Latanovo tělo bylo stále napjaté a Mistr ostrovů si tiskl obě ruce k čelu. Najednou začal bezmocně vzlykat. Rhodan si oddechl. Síla vůle tohoto muže přemohla šílenství, vyvolané otázkami na jeho národ.

Konečně napětí povolilo a Nevis-Latan zvedl hlavu. Nechápavě hleděl na louži vody u svých nohou. „Co se stalo?"

Rhodan mrkl na Noira a Atlan řekl: „Chtěl jste nám ukázat přístaviště. Nepředvedl jste právě jako špičkový sportovní

potápěč."

Nevis-Latan se nepřestal tvářit vážně. „Tak? Ale je čas vrátit se do kontrolní místnosti. Odpověď tu bude co nevidět."

„To tady jako mám pobíhat v mokrém?" vrčel Surfat.

„Co je vám milejší seržante: Rýma nebo vyhlídka na život v minulosti?" zeptal se Redhorse.

„No jo. Už jsem si všiml, že ať řeknu cokoliv..." Surfat si uvědomil, že je v přístavišti sám a pospíšil za ostatními. Svou nespokojenost mohl projevit jen šťavnatými kletbami.

Nevis-Latan zaujal místo před projektorem nulového pole a zamyšleně poznamenal: „Odpověď by tu už měla být."

„Proč to trvá tak dlouho?" zeptal se Atlan.

„V přítomnosti se patrně ještě nedohodli, jestli loď přijmou," řekl Mistr ostrovů. „Myslím, že bych se měl jít převléknout."

Rhodan jej vtiskl zpátky do křesla. Díky Noirově vlivu na toto přání hned zapomněl.

Atlan odtáhl Rhodana o kousek dál. „Musíme něco podniknout," zašeptal.

„je možné, že zpráva nebyla ani odeslána!"

„Počkáme!" rozhodl Rhodan a zoufale čekal na odpověď. Věděl, že jiná cesta k návratu není.

O čtyři minuty později se rozsvítily kontrolky. Nevis-Latan se naklonil nad ovládací pult a provedl několik úkonů.

Rhodan slyšel slabé bzučení, a pak se z výstupního otvoru začala sunout papírová páska.

Nevis-Latan se zvedl a odsunul židli. Odtrhl papír a pohlédl na svoje společníky. „Odpovědní pracovníci v časové stanici jsou připraveni přepravit do reálného času lemurskou loď. Jsou zvědaví na parazity s telepatickými schopnostmi."

Rhodan ucítil sucho v ústech. Musel několikrát polknout, aby byl schopen promluvit. „Co máme nyní udělat?" zeptal se.

„To je prosté. Stačí stanovit přesný čas, kdy bude loď dopravena do blízkosti absolutního nulového pole. Všechno ostatní je dílem obsluhy časové stanice."

Rhodan se bezradné otočil na Atlana.

„Myslím, že do čtyř hodin bychom to mohli stačit," prohlásil Arkonidan. „Gucky odešle kódovaný mikroimpulz CRESTU III a my se přemístíme na palubu PERTAGORU. Než CREST III dosáhne nulového pole, PERTAGOR bude v jejím hangáru."

„Pět hodin," rozhodl Perry Rhodan.

„Skočím napřed a počkám u kluzáku," ozval se Gucky.

Nevis-Latan sledoval jeho dematerializaci zcela nezúčastněným pohledem. André Noir se postaral o to, aby na všechny události okamžitě zapomněl nebo je nepochopil.

Rhodan vyslovil časový údaj, který považoval za reálný a Mistr ostrovů odvysílal zprávu. Na odpověď nebylo nutné čekat.

Rhodan se v duchu ptal, zda spojky vládního rady skutečně věří zprávě o výzkumné lemurské lodi. Pokud ne, dostane se CRESTU III nepěkného přivítání. Nebyla žádná možnost, jak se dovědět něco bližšího.

Navzdory tomu se Rhodan rozhodl podstoupit riziko. Když lezl po kovových příčkách na věž ponorky, nedokázal potlačit úsměv. CREST III se nevynoří nepřipravená. V okamžiku, kdy se vypne absolutní nulové pole, vlajková loď Solárního impéria spustí palbu ze všech zbraní.

9.

Tannwander ležel na pláži a podřimoval. Vítr, vanoucí od moře, jej příjemně ochlazoval. Poslouchal, jak vlny narážejí o skaliska a do jejich jednotvárného hukotu občas zakřičel mořský pták. Navzdory vnitřnímu neklidu se cítil dobře. Proč by si nemohl udělat pár dní dovolené? Ogip se postará o všechno. Konečně se nevrátí s prázdnýma rukama, ale s drahocennými oscilačními krystaly, které organizace sama nedokázala získat.

Přes jeho obličej přelétl stín a Tannwander otevřel oči. V bezprostřední blízkosti přistával kluzák. Na tom nebylo nic divného, ale když byl kluzák natolik nízko, aby se dala přečíst jeho značka, Tannwander vyskočil.

Policie! Tannwander se zády přitiskl ke skále a přihlížel, jak kluzák přistává. Policisté vyběhli, prohlíželi zaparkované

kluzáky a vzrušeně se bavili. Konečně jej objevili.

„Kdo jste?" zeptal se starší z policistů. „Proč tu stojíte?"

„Doposud jsem ležel. Jestli se vám nelíbí můj současný postoj, zase si lehnu."

Policista zrudl. „Stůjte!" vykřikl. „Kdo jste?"

„Proč to chcete vědět?"

„Protože se tady pohybuje devět Ala-rů, kteří jsou hledáni v souvislosti se smrtí vládního rady Trahailora."

Tannwander odhrnul botou písek. „Podívejte se pořádně," vyzval policisty. „Právě jsem tady těch devět zahrabal."

„Vezmeme ho sebou," řekl policista. „Takoví vždycky potřebují pustit žilou."

„Máte smůlu, že nejdu s každým, kdo o to stojí."

„Jak se jmenujete?" zeptal se znovu policista.

„Tannwander," zněla odpověď.

„Hele, on je to vážně vtipálek," poznamenal starší policista.,,Půjde s námi." A chytil Tannwandera za paži. Ale ještě ani nedomluvil, když se jeho služební čepice nadzvedla a vznášela se kousek od jeho hlavy. Policista za ní hleděl s otevřenými ústy a i Tannwander byl překvapený.

„To ti nepomůže!" spustil druhý policista. „Půjdeš s námi!" a obecně srozumitelným gestem mávl zbraní. Najednou se mu uvolnila přezka opasku, muž pustil zbraň, jako by jej pálila a přidržel si kalhoty. Tannwander němě přihlížel.

První policista utíkal ke kluzáku. „Vrátíme se s posilami!" vyhrožoval a nastartoval. Kluzák se vznesl, ale motor pracoval nepravidelně a stroj se povážlivě kýval.

Tannwander najednou uviděl tvora, podobného hodně přerostlé myši. „Hej!" písklo na něj stvoření a blížilo se kolébavým krokem. Tannwander měl pocit, že se mu to jenom zdá.

„Sice jsi mě neměl vidět" prohlásila postavička a odhalila hlodavý zub, který byl v křiklavém nepoměru k velikosti těla, „ale André Noir ti dá na všechno zapomenout."

Tannwanderovi to konečně došlo. „ty patříš k nim?"

„Jsem jejich kapitán!" prohlásil velkopansky Gucky. „Jsem mužem v pozadí, šedou eminencí. Chápeš?"

„ne."

„Z toho si nic nedělej," utěšoval jej

Gucky. „Mně nerozumějí ani moji nejlepší přátelé. Musel jsem zasáhnout, aby tě ti chlapíci neodvedli."

„Oni se vrátí," řekl Tannwander.

„Tím si nejsem tak jistý. Nemohou vykládat, co se jim stalo, protože by se stali terčem posměchu."

„Představoval jsem si, že vám pomůžu a vy mou pomoc možná ani nepotřebujete."

„Jsi náš přítel," řekl Gucky, „ale v naší domovině o tobě nebudeme moci vyprávět."

„Proč?" podivil se Tannwander.

„Protože jsi zločinec."

Ještě než Tannwander stačil něco říct, zvířátko mu zmizelo před očima a objevilo se u kluzáku. Mladý Lemur šel za ním.

Major Don Redhorse posadil ponorku na dno deset metrů od pobřeží. Muži měli na sobě skafandry a Nevis-Latan si natáhl svůj potápěčský oblek, který měl stále na palubě.

„Komora není dost velká, musíme vystoupit po částech," řekl Rhodan a poslal napřed Atlana, Bradona, Surfata, Redhorse a Nevis-Latana.

„Co uděláme s ponorkou, pane?" zeptal se Doutreval.

„Necháme ji tady. Dříve nebo později ji objeví nějaký potápěč a ať si pak lámou hlavu, co se stalo s vládním radou.

Uvidí otevřenou přetlakovou komoru a budou se domnívat, že šlo o technickou závadu. Lemurové zavolají policii, protože krátce po Trahailorově smrti budou mít podezření na další vraždu. Stejně ale nepřijdou na nic."

„A tak je to správně," prohlásil Kakuta. „Ostatně, co s cizincem z jiné epochy, který se pokouší ovlivňovat události podle svých přání?"

Z hlediska Lemurů musel být krok časoprostorem věcí naprosto nepochopitelnou. Sám Rhodan si nemohl být jistý, jestli jeho objevení v roce 49 488 před Kristem nemělo nějaký vliv na budoucnost. Bylo lepší o tom raději nepřemýšlet. Překračování času bylo příliš nebezpečnou věcí, která mohla otřást základy existence všech živých bytostí univerza.

Rhodan se odebral do komory a Kakuta obsluhoval čerpadla. O chvíli později už se nechali vynést na hladinu. Rhodan odhadoval, že ponorka leží v hloubce asi dvaceti metrů.

Když se dostal na břeh, odklopil přilbu a vydal rozkaz: „ke kluzákům! Dávejte pozor, ať nás nikdo nevidí!"

Papageprgiu a Surfat si vzali mezi sebe Mistra ostrovů. Kakuta se dematerializoval, hned se ale vrátil.

„Gucky a Tannwander sedí v kluzáku," hlásil Rhodanovi.

Rhodan původně myšobovi nařídil, aby se Tannwanderovi neukazoval. Když už k tomu došlo, nedalo se nic dělat, ale

zablokování vzpomínek mladého Lemu-ra bude prací navíc pro již tak přetíženého André Noira.

Jakmile se dostali ke kluzákům, Gucky vysvětlil, co se stalo. Tannwander netrpělivě čekal, až bude moci položit několik otázek. Když uviděl Nevis-Latana, údivem vytřeštil oči.

„Tady máte Trahailorova vraha," řekl Rhodan.

Tannwander se podezíravě zadíval na vládního radu. „vy jste opravdu zavraždil Trahailora?" zeptal se.

Nevis-Latan se otočil ke Rhodanovi: „Kdo je to?" zeptal se.

„Přítel," odpověděl Rhodan. „Pomůže nám unést loď."

„Ach tak," pousmál se Nevis-Latan. „Trahailora jsem odstranil. Byl mi na stopě. Vadí vám to, mladý muži?"

„Nevím," odpověděl Tannwander. „Někdy mám dojem, že už nedokážu rozeznat sen od skutečnosti."

„Všechno, co jste zažil, byla skutečnost," řekl ostře Rhodan. „Nezačínejte s takovými myšlenkami, jinak bude pro •vás obtížné chápat věci tak jak jsou."

„Proč mi tedy konečně neřeknete, o co tady jde?" vykřikl Tannwander, až mu přeskočil hlas. „Jsem pro vás jen figurkou,

kterou podle libosti posunujete po šachovnici?"

„ne," odpověděl Rhodan, i když si nebyl jistý, jestli Lemur nemá pravdu. Byl to zločinec, ale zákony Lemurie a Solárního impéria se nedaly srovnávat.

Tannwander brzy nabyde svou obvyklou sebejistotu a všechno, co zažil, se mu opravdu bude jevit jen jako zlý sen.

„Poletíme rovnou na kosmodrom," řekl Rhodan. „Určitě nastanou potíže s povolením ke startu. Tannwander nám musí ještě jednou pomoci."

„Policie nás už hledá," připomněl Gucky.

„Tohle byla jen pořádková policie," vysvětloval unaveně Tannwander. „Nemyslím, že by Ostrum stačil vyburcovat bezpečnostní síly nebo personál kosmodromu."

„Uvidíme." Rhodan přisunul Tann-wandera k přístrojové desce kluzáku. „V každém případě se musíme pokusit odstartovat. V krajním případě odletíme bez povolení, i když bychom se v tom případě asi daleko nedostali."

Tannwander nastartoval, kluzák se zvedl a turbiny vyryly do písku dvě rýhy. Nevis-Latan se bez hnutí díval na moře. Události kolem něj se odehrávaly jakoby ve dvou rovinách. Žil realitou a zároveň pociťoval to, co mu vsugeroval André Nok

Tannwander zvedl .stroj do výšky dvou set metrů a přístav se brzy změnil ve světlou skvrnu na obzoru.

„Jak dopravíme Nevis-Latana na palubu PERTAGORU?" zazněl do Rhodanových myšlenek Atlanův hlas.

„Jakmile přistaneme, Kakuta s ním teleportuje přímo na palubu."

„A co když budou PERTAGOR před startem prohledávat?" vmísil se Bradon.

„I s tím musíme počítat," řekl Rhodan. „Pravděpodobně budeme mít víc problémů. Prostě se s nimi budeme muset vyrovnat a odstartovat."

„Jakmile se do toho vloží vesmírná kontrolní služba, jste v koncích," řekl Tannwander. „Žabot vás bude mít na mušce dřív

než opustíte atmosféru."

Rhodan jen přikývl. V myšlenkách už byl u okamžiku, kdy CREST III pronikne časovou stěnou a vyjde z absolutního nulového pole.

„Na co myslíš?" chtěl vědět Atlan.

„Na budoucnost. ve všech smyslech toho slova."

Pod nimi se objevily okrajové oblasti Atarsku a Rhodan už viděl ohromnou přistávací plochu vzdušného přístavu.

Mladý Lemur sledoval bójky, vytyčující letovou dráhu a vmísil se do houstnoucího proudu kluzáků. Teď se pohybovali jen pomalu a Rhodan byl netrpělivý, i když věděl, že Tannwander nemůže nic dělat.

Konečně se dostali do širokého koridoru, vedoucího k přístavu. Kolem proplula policie, ale o jejich kluzák se nijak nezajímala. Zbývalo jen doufat, že se k nim štěstí neobrátí zády.

„Musíte nám pomoci získat povolení ke startu," řekl Rhodan.

„O povolení můžete požádat i pomocí vysílačky, to je nejrychlejší," vysvětloval Lemur. „Nebo se ohlásíte ve správní budově."

„Raději rádiem," řekl Rhodan., Jak se to dělá?"

„Tímto způsobem se vyřizují jen naléhavé případy. Řekněte úředníkovi, že jeden člen posádky těžce onemocněl a musí se co nejrychleji vrátit na Alaru IV. Budou jen rádi, že se o nemocného Alara nebudou muset starat v nemocnici v Atarsku."

Konečně byli u přistávací plochy. Rhodan uviděl dvě ohromné nákladní lodě, obklopené roboty a dělníky. Pozornost diváků byla upřena jen na tyto giganty a o malý PERTAGOR se nikdo nezajímal.

Tannwander řídil kluzák podél správní budovy a Atlan se jej zeptal, proč neletí přímo k PERTAGORU.

„Žádný soukromý kluzák nesmí dosednout na přistávací plochu. Porušením zákazu bychom zbytečně provokovali policii."

Když stroj přistál, Rhodan požádal Kakutu: „Tako, skočte do

lodi a podívejte se, jestli je všechno v pořádku. Pokud bude, vrátíte se pro Nevis-Lata-na."

Gucky se sice nabídl, že to zařídí, ale Rhodan jej nepustil. Pro podobné úkoly byl tím pravým Kakuta. Nikdy zbytečně neriskoval, zatímco Gucky si nenechal ujít příležitost k žertům a bravurním kouskům.

Kakuta dematerializoval a Rhodan se zahleděl k lodi, vzdálené asi pět set metrů. Hustý provoz transportních a montážních vozíků znemožňoval výhled.

Za několik minut byl Kakuta zpátky. „Na nástupním můstku se potloukají čtyři chlapi," hlásil, „ale nevypadají na policisty. Uvnitř není nikdo."

„To budou Ostrumovi muži," řekl Tannwander. „Poslal je sem, aby upozornili policii, jakmile se objevíme."

„Co teď?" zeptal se poručík Bradon.

Atlan navrhl: „Gucky a Kakuta nás přenesou rovnou do lodi."

„To nepůjde," odmítl Rhodan jeho návrh. „Ti agenti by rozhodně nepřihlíželi nečinně tomu, že startuje loď bez posádky. Musíme vymyslet něco jiného."

„Já si je vezmu na starost," ozval se Gucky. „Však ono je to slídění přejde."

Rhodan cítil, že ani tohle není dobré řešení. Jestliže se tam objeví myšob, vyvolá jen pozdvižení a za chvíli bude kolem lodi několik stovek Lemurů.

„Jediný, kdo nám může pomoci, je Tannwander," zarazil Guckyho Rhodan.

„To jsem si mohl myslet!" prohlásil mladý Lemur., Jak si mou pomoc představujete?"

„Myslíte si, že vás znají?" Když Tannwander zavrtěl hlavou, Rhodan pokračoval: „Jděte k nim a vydávejte se za Drommova spolupracovníka. Řekněte jim, že se devět Alarů schovalo na palubě nákladní lodi, protože Drommovi dluží peníze. vy že jdete hlídat PERTAGOR, aby z něj ještě něco neukradli."

Tannwander se ušklíbl, ale šel. Rhodan se podíval na hodinky. Od okamžiku, kdy opustili podmořskou stanici,

uplynuly skoro dvě hodiny. Bylo načase odstartovat, aby se stihli setkat s CRESTEM III.

„Co když ani Tannwander neuspěje?" zeptal se Redhorse.

„Pak nezbude nic jiného než se nechat teleportovat."

Než se Tannwander opět objevil u kluzáku, uplynulo téměř čtvrt hodiny. Z dálky mával rukou a usmíval se.

„Jsou pryč. Skočili na to. Právě jsou na cestě k nákladní lodi na druhém konci přistávací plochy a myslím, že tam způsobí pěknou melu."

„Výborně!" pochválil jej Rhodan. „Teď jste na řadě vy, Tako. Skočte do lodi s Nevis-Latanem a Gucky skočí taky. My půjdeme pěšky." Počkal, až ti tři zmizeli, a otočil se k Tannwanderovi: „Opouštíme Lemurii. Pomohl jste nám mnohem víc, než vůbec tušíte. Kromě oscilačních krystalů nemáme nic, čím bychom vám mohli vyjádřit svůj vděk."

Tannwander sklopil hlavu. „Co kdybyste mi řekli pravdu?"

Rhodan mu málem vyhověl, pak si ale uvědomil, že tato vzpomínka by znamenala jen další zátěž pro mozek mladého Lemura. Kývl na André Noira.

Tannwander si toho všiml. „Pravděpodobně nastal okamžik, kdy mi vymažete z paměti všechno, co nemám vědět," řekl hořce.

„Bude to tak lepší," potvrdil Rhodan.

„Počkejte!" vykřikl Tannwander. „Víte dobře, že bych tyto vědomosti nikdy ne-

mohl použít, protože by mi nikdo nevěřil. Bojíte se, že bych celý život usiloval o nalezení pravdy. Kdo vám vůbec dal právo manipulovat s mou pamětí?"

„je to nutné," řekl nepřesvědčivě Rhodan. Sám by se při podobné příležitosti bránil stejně.

„Musíme jít!" naléhal Atlan.

Noir tázavě zvedl oči. I když nepromluvil, Rhodan cítil, že hypnotizér sympatizuje s mladým Lemurem.

„Nechte ho," zamumlal Perry Rhodan.

„To přece nemůžeš udělat! Až se tu objeví další Mistr

ostrovů, hned se na něj vrhne!"

„Jestli se dostaneme do reálného času, žádný Mistr ostrovů nebude mít příležitost proniknout na Lemurii."

„Ponechat mu vzpomínky je jen projev nemístné sentimentality!" zlobil se Atlan.

"Sentimentalita je výsadou Pozemšťanů," odpověděl Rhodan a tato věta znamenala rozhodnutí. Tannwander cítil, jak se jeho zatemněné vědomí vyjasňuje a vděčně pohlédl na Rhodana. Atlan beze slova opustil kluzák.

"Jak můžete strpět, aby vám vaši muži odporovali takovým způsobem?" zeptal se udiveně Tannwander.

Rhodan se usmál „To není jeden z mých mužů. A nemyslete si o něm nic špatného. V hloubi duše s mým rozhodnutím souhlasí."

Tannwander se posadil do pilotního křesla. "Je to zvláštní, ale myslím, že vás budu postrádat," povzdychl si.

Rhodan se naklonil nad mikrofon. Všichni už byli na palubě PERTAGO-RU, příčky byly zavřené, nástupní můstek zvednutý, ale loď dosud nedostala povolení ke startu. Na odpověď z kontrolní věže už čekali dvacet minut.

Rhodan znovu zavolal příslušného úředníka. Obrazovka se rozjasnila a po chvíli na ní naskočil obličej.

„Co chcete?" zeptal se nevlídně Lemur.

„Sdělili jsme vám, že máme na palubě těžce nemocného. Čekáme už dvacet minut na povolení ke startu."

„Vaše žádost se přezkoumává," řekl nezúčastněně úředník a přerušil spojení. Rhodan se opřel. CREST III se před hvězdou Big Blue objeví přesně za hodinu. Do té doby tam musí být i PER-TAGOR.

„Určitě podali hlášení policii," vmísil se Gucky. „Jinak by se Ostrumovi muži dávno vrátili. Nákladní loď už museli obrátit naruby."

Než mohl Rhodan odpovědět, rozsvítila se kontrolka přijímače. Rhodan zmáčkl tlačítko a na obrazovce se objevila stejná tvář, snad ještě o něco nevlídnější.

„Start za tři minuty. Za normálních okolností by to nešlo tak rychle, ale společnost, která vám prodala PERTAGOR, nás požádala o vyřízení vaší žádosti v co nejkratší době."

Jakmile Rhodan poděkoval a přerušil spojení, Redhorse se podivil. „Proč zrovna Dromm...?"

„To je Tannwanderova práce," přerušil jej Rhodan. „Někdy se vyplácí i sentimentalita."

O tři minuty později přišel povel ke startu a PERTAGOR se zvedl z přistávací plochy vzdušného přístavu v Atarsku. Rhodan společně s Redhorsem a Bradonem převzali řízení letu.

Rozhodující fáze začala.

10.

CREST III nebyla jen největší loď, jaká kdy pod vlajkou Solárního impéria brázdila kosmický prostor, ale taky se nejvíc podobala ohromnému a naprosto nezávislému městu. Později se jistě budou stavět větší lodi, disponující účinnějším vojenským potenciálem, ale žádná z nich nemůže být lépe promyšlena v uspořádání jednotlivých palub.

Ultraloď, říkal si John Marshall, když vstupoval na můstek, je nejlepším technickým výtvorem lidstva.

V takové lodi se posádka cítí jistá, i když hrozí nebezpečí. Marshall věděl, že i nyní muži vnímají konec čekání pozitivně a téměř vůbec si nelámou hlavu s tím, co se u Big Blue bude dít.

John Marshall se podíval na hodinky. Asi za deset minut opustí vlajková loď Solárního impéria lineární prostor a bude se nalézat tak blízko obří hvězdy, že bude chráněna před zaměřením. V této oblasti vezme na palubu Rhodana a jeho společníky.

Muži na palubě CRESTU III byli informováni kódovaným mikroimpulzem, který vyslal Gucky. Na vlajkové lodi probíhaly přípravy na přenesení do reálného času.

Telepat považoval optimizmus posádky za předčasný, ale chápal náladu mužů, kterým svitla naděje.

Zatím nevěděl, jak se Rhodanovi podařilo přimět Mistra

ostrovů k tomu, aby pohnul obsluhu časové stanice k přenesení CRESTU III přes časovou stěnu. Na takové podrobnosti byl mikroimpulz příliš krátký.

Mutant se postavil vedle Icho Tolota a Melbara Kasoma, který nedokázal úplně skrýt nervozitu. Na můstku byli téměř všichni důstojníci a vzrušeně debatovali. Cart Rudo udržoval nepřetržité spojení se všemi částmi lodi a vydával rozkazy. Marshall pocítil k Epsalanovi obdiv. Kapitán lodi musel myslet na tolik věcí, že se zdálo nemyslitelné, aby na něco nezapomněl. Jenže Rudo jakživ nezapomněl na nic. Ale i kdyby k tomu někdy došlo, bezpečnostní systém by dokázal zabránit případné nehodě. Pozitronika byla naprogramovaná tak, aby kapitánovi ulehčila práci.

Rudo si dokonce našel čas, aby se otočil k Tolotovi, Marshallovi a Kasomovi a usmál se. „Málokdy se mi podaří vytočit Tlouštíka na plné obrátky!" hlaholil dunivým hlasem. Tlouštík byla jen jedna z mnoha mazlivých přezdívek, které dával gigantické lodi. Někteří astronaute tvrdili, že Rudo je s ní spojený natolik, že ve velitelském křesle i spí.

, Ještě šest minut," řekl Tolot.

Marshall se nemohl zbavit dojmu, že Haluťan je k nastávajícímu podniku skeptický. Až dosud se nijak nevyjádřil ke Guckyho hlášení a na otázky zarytě mlčel. Občas sice míval období zamlklosti, ale právě teď by potřebovali jeho podporu.

Marshall se rozhodl obrátit se na něj přímo: „Zažijeme při tomto skoku časem totéž, co poprvé nebo to bude probíhat docela jinak?"

„Přijde na to," začal vyhýbavě. Tolot, ale najednou dodal: „Stejně je pro mě hádankou, jak chce Rhodan utajit návrat CRESTU III do reálného času. Obávám se, že nás čeká dost nepříjemné přijetí."

Marshall se významně podíval na Kasoma.

Tolot pokračoval. „CREST III se bude pohybovat pouze v čase, což znamená, že se vynoří prakticky na stejném místě, kde vstoupí do absolutního nulového pole. Myslím, že nás tam

budou očekávat tefrodské lodě a spustí palbu v okamžiku, kdy se CREST III ukáže. Nedostaneme se ani k tomu, abychom zmáčkli spoušť."

Na můstku se rozhostilo ticho.

„Ještě tři minuty!" zazněl jakýsi hlas.

„Rhodan to ví taky," mluvil dál Tolot. „Všichni víme, jak malá je šance k návratu do reálného času. V této situaci musel Rhodan využít příležitost, která se nabídla. Já bych na jeho místě jednal stejně."

Tolotovy závěry byly jako vždy naprosto logické, ale Marshall jim nechtěl věřit. Kdyby tu skutečně nebyla naděje, Rhodan by raději zůstal v minulosti.

John Marshall sevřel rty. Jak tomu tedy je? Pravdu se dozví v okamžiku, kdy se Rhodan objeví na palubě.

„Opouštíme lineární prostor a snižujeme rychlost. Loď se nalézá v ochranném pásmu před zaměřením. Zvýšená poplachová pohotovost pro všechny centrály protivzdušné obrany!" hlásil kapitán lodi Cart Rudo.

Na obrazovkách se objevil planoucí kotouč obří hvězdy Big Blue. Okamžitě byly zapojeny ukazatele hmoty, zaměřovače, polohovače a přijímače impulzů a kmitočtů. Současně byl aktivován vysokoenergetický ochranný štít. Pozitronika bleskově vyhodnotila data, získaná z měřicích přístrojů.

„V tomto prostoru se to jen hemží loděmi," hlásil Cart Rudo.

S tím ovšem počítali, proto se kvůli ztížené možnosti zaměření vynořili v bezprostřední blízkosti slunce. Tady

mohla být CREST III objevena jen náhodou nebo speciálními přístroji.

„Kde je Rhodanova loď?" zeptal se poručík Son Hunha.

„Pokud tu vůbec je," podotkl Tolot.

Kapitán si jeho slov nevšímal a navedl CREST III na oběžnou dráhu kolem slunce. Jakákoliv loď, zaměřená v tomto sektoru, mohla být hledaným plavidlem.

Marshall nespouštěl oči z obrazovek. Eskadra hlídkových lodí, která jej a Hegmara pronásledovala při pokusu o proniknutí

do atmosféry Lemurie, se v trojúhelníkové formaci pohybovala ve vzdálenosti asi dvěstě tisíc mil od domovské planety. Nezdálo se, že by honili nějakou loď. Pokud už Rhodan odstartoval, nikdo ho nepronásledoval.

„Objekt v sektoru C-4-Žlutá!" zvolal jeden z mužů od přístrojů. „Blíží se ke slunci!"

„Dodržet původní kurs!" rozkázal Cart Rudo.

„Přibližný průměr objektu šedesát metrů," pokračovalo hlášení od zaměřovače. „Výpočet rychlosti a kurs bude zadán pozitronice!"

„To jsou oni!" vykřikl Rudo. „Vyšlete mikroimpulz, Sparksi!"

O několik vteřin později přišla odpověď. PERTAGOR se ohlásil. Energetický ochranný obal byl vypnut a CREST III se vydala vstříc malé lodi. Příčka hangáru se rozjela do stran. Přesně o čtyři minuty později už byla původně lemurská loď zakotvena mezi dvěma Korvetami.

CREST III nabrala kurs na místo v blízkosti koróny hvězdy Big Blue, které označil Nevis-Latan. Za několik okamžiků se loď o průměru dva a půl tisíce metrů dostane do silového pole, napájeného sluneční energií a bude přenesena v čase.

Nevis-Latan seděl vedle kapitána lodi. Za jeho křeslem stál Perry Rhodan a nespouštěl jej z očí. Nebylo sice pochyb, že bývalý vládní rada pro záležitosti transportu na Lemurii je pod hypnotickým vlivem, ale lépe bylo ničemu nevěřit.

Rhodan oběma rukama svíral opěradlo křesla. CREST III se nesmí objevit v reálném čase nepřipravená. Bezpečnostní zapojení a předem nastavené programy se postarají o to, aby loď okamžitě a bez účasti posádky spustila palbu. Cílem útoku měla být časová stanice na Variu. Rhodan věděl, že všechno musí jít rychle, tak rychle, aby duplikanti neměli čas aktivovat štít, který by planetu ochránil před bombovým útokem.

CREST III se nyní nalézala v nebezpečné blízkosti obří hvězdy. Jen clonová pole a motory, běžící na nejvyšší výkon, zabránily jejímu zničení. O loď se Rhodan nebál. Věděl, že se

může spolehnout na Carta Ruda.

Na můstku bylo až na bzučení přístrojů naprosté ticho. ve světle kontrolek se obličeje astronautů zdály bledé a strnulé. Všichni si byli vědomi rizika, které podstupují.

„Dosáhli jsme vypočítaného bodu," nahlásil plukovník Rudo.

Nevis-Latan se naklonil dopředu. Vypadal celkem lhostejně, jako by podobný manévr prováděl často.

Rhodan měl najednou dojem, že se s lodí něco děje. Hukot motorů se na zlomek vteřiny ztišil a zase vrátil k původní hlasitosti. Přístroje signalizovaly silové pole, udržované ve stabilitě nepředstavitelnými hodnotami energie. Už nebylo návratu. Loď byla pod vlivem pohybu času.

Rhodan ucítil lehké svědění. Přestože věděl, že jakýkoliv rozkaz je bezpředmětný, promluvil na Nevis-Latana: ..Probíhá všechno jako obvykle?"

Nevis-Latan spokojeně přikývl. "Jistě. Proč předpokládáte těžkosti?"

Pohyb časem začal. Dunění motorů se ztišilo až k sotva slyšitelnému šumu, hvězdy na obrazovkách neklidně blikaly a trhaně se pohybovaly prostorem. Va-rio vykreslilo svou oběžnou dráhou prstenec kolem slunce.

Rhodan by měl správné cítit ulehčení, ale místo toho byl zcela pod vlivem obludného jevu. Nemohl myslet na to, co jej čeká ani na to, co má za sebou. Soustředil se jen na pohyb časem, který podstupoval.

Nikdo nepromluvil. Muži hleděli na obrazovky a stupnice kontrolních přístrojů. Icho Tolot přecházel od jednoho k druhému, aby nashromáždil co možná nejvíc údajů.

Najednou se prstenec, opisovaný Va-riem, ztratil. CREST III vyšla z absolutního nulového pole. Materializovala se nad pouštní planetou, bývalou Lemurií.

Začalo ostřelování Varia.

Palubní děla zahájila palbu a do činnosti byly uvedeny i dezintegrátory a transformační děla. Loď byla jen několik set

mil od energetické centrály časového transmiteru a Rhodan doufal, že všechno půjde tak rychle, aby centrální mozek nestačil aktivovat ochranné pole, napájené sluneční energií.

Pohled na obrazovky Pozemšťany přesvědčil, že obavy nejsou na místě. Paprsky dopadaly na nechráněný povrch Varia a pronikaly do podzemních prostor, kde působily obrovské exploze. Časová past se otřásala v základech. Nikdo nebyl schopen postavit se na odpor takové palebné síle. Duplikanti, kteří tam byli, zemřeli dřív, než si vůbec uvědomili, o co jde. Očekávali lemurskou loď a chovali se podle toho.

Bezprostředně po zahájení palby se od CRESTU III rychlostí světla odvinula spirální pole arkonových bomb, které na Variu zažehly neuhasitelný atomový požár. To byl začátek konce. Vario se zakrátko stane sluncem.

Když opět naskočila automatika a pohon, zanikající planeta ležela daleko vzadu. Časová stanice už neexistovala. Mistři ostrovů už nemohli vrhnout do minulosti žádný objekt.

Všechno proběhlo tak rychle, že Rhodan byl stále ještě pod dojmem události, zatímco CREST III letěla vstříc tefrodským lodím.

Rhodan ale počítal i s přítomností těchto plavidel a učinil odpovídající opatření. Teď před nimi nebyli Lemurové, ale duplikanti, jejichž originály přepravili Mistři ostrovů z minulosti. Rhodanovi prolétlo hlavou, že tomu je nyní konec. Nešlo o nějaké významné vítězství, protože Mistři ostrovů a jejich tefrodští přisluhovači měli k dispozici dost šablon, pomocí kterých mohli zhotovit miliony duplikantů.

Rhodan se soustředil na obrazovky. Vlajková loď se řítila vstříc svazu tefrodských lodí a střílela ze všech hlavní. Rhodan se pokoušel představit si, co se teď odehrává na velitelských můstcích protivníkových plavidel. Posádky jsou nejspíš tak překvapené, že se nevzmohou na protiútok.

Tři tefrodské lodě zahájily palbu, ale střely nebyly cílené a nemohly CREST III nijak vážně ohrozit.

„Dodržujte kurs, plukovníku!" zvolal Rhodan.

Ultrabitevní loď jako přelud ze sna prorazila prstenec, do kterého se zformovaly tefrodské jednotky. Duplikanti, kapitáni těchto lodí, zoufale zrychlovali, ale jejich reakce byly příliš pomalé.

CREST III dosáhla potřebné rychlosti a Kalupovy konvertory naskočily. Obrovitá masa z oceli, umělých hmot a energie prorazila hranice einsteinovského vesmíru a pronikla do poloprostoru.

Teprve nyní si Perry Rhodan uvědomil, jak křečovitě svírá opěradlo křesla. Uvolnil sevření a tázavě pohlédl na Atlana. Arkonidan opětoval jeho pohled neveselým úsměvem.

„Zdá se, že jsme to dokázali," mumlal. „A teď si těžko zvykám na myšlenku, že mohu dál žít v čase, který je nám vlastní."

Než mohl Rhodan odpovědět, zaznělo slabé zasténání. Vycházelo od Nevis-Latana, který se ve svém křesle zhroutil.

Rhodan jej popadl za rameno a pozvedl. Mistr ostrovů působil úplně zlomeným dojmem. Rhodan se otočil k mutantovi a André Noir omluvně pokrčil rameny. Velký administrátor se domníval, že Nevis-Latan se během pohybu časem vymkl hypnotickému vlivu. Ani Noir nebyl žádný nadčlověk a byl vystaven stejnému tlaku jako ostatní. Tím ovšem musel utrpět paranormální vliv na Mistra ostrovů.

„Co se stalo?" zeptal se sotva slyšitelně Nevis-Latan.

Rhodan se rozhodl říci mu pravdu. Několika větami nastínil skutečné vztahy a události. Nevis-Latan se najednou rozesmál.

„Zničená?" vykřikl. „Časová past je zničená? Tu nemůže nikdo ani poškodit!"

„je to tak," potvrdil Rhodan. „Vaše organizace utrpěla rozhodující porážku."

Nevis-Latan vyskočil prudce z křesla. Okamžitě k němu přiskočili tři důstojníci, aby jej v případě potřeby zadrželi.

„Dopravte mě na časovou stanici!" zařval Mistr ostrovů.

„Obávám se, že přišel o rozum," zašeptal Atlan Rhodanovi.

„Trvalé přetěžování a vliv ochranného bloku mu poškodily mozek. Jestli se od něj chceme ještě něco dovědět, musíme nasadit neu-rodestrátor."

Rhodan zaváhal. CREST III se nyní nacházela relativně v bezpečí. Časová stanice byla zničena. Nebyl žádný naléhavý důvod podrobit Mistra ostrovů tvrdému výslechu.

„Musíme se dovědět něco o organizaci našeho protivníka," naléhal Atlan. „Rozhodni se, dokud je čas!"

Důstojníci vtlačili Nevis-Latana zpátky do křesla a když se bránil, spoutali jej. Mistr ostrovů zuřil a jeho věty byly stále méně srozumitelné.

Rhodan sebou škubl a otočil se na Atlana: „Dobře, souhlasím!"

Major Redhorse přinesl na Arkonidanův pokyn přístroj.

CREST III se vrátila do normálního prostoru a Rhodan se zadíval na obrazovku. Nyní se nalézali přesně sto světelných let od planetárního systému slunce Big Blue a plukovník Rudo mířil k nějakému neznámému slunci, do ochranného pásma před zaměře-ním.

Byly zapojeny přístroje, pracující na principu paprsků o nadsvětelné rychlosti a o několik minut později vyhodnoceny výsledky měření. V sektoru Vario se uskutečnil energetický výboj v nepředstavitelných hodnotách. Planeta, na které Mistři ostrovů zřídili časovou past, se proměnila v malé slunce.

Přístroje běžely dál. Rhodan nyní přenechal plukovníku Rudovi, aby sledoval výsledky a zachoval se podle nich a svého uvážení. V blízkosti se neobjevila žádná loď Tefrodů.

„Můžeme začít," řekl Atlan. „Neuro-destrátor je zapojený."

„Myšlenky našeho zajatce jsou zmatené," hlásil John Marshall. „Nepřicházejí žádné jasné impulzy."

„Správně," potvrdil to Gucky. „Obávám se, že Mistr ostrovů už není schopen výslechu."

„Aspoň se pokusíme," rozhodl Atlan. Zmáčkl několik tlačítek a přistoupil k Mistrovi ostrovů. Na Nevis-Latanově čele vystoupil pot a jeho oči, podlité krví, bezvýrazně hleděly na

Arkonidana.

„Nevis-Latane! Slyšíte mě?" zvolal Atlan.

Spoutaný muž cosi zavrčel a jeho tělo sebou škublo.

„vy a vaše organizace jste spáchali víc zločinů než kterákoliv jiná mocnost ve

dvou galaxiích," řekl Atlan. „Ale tomu je teď konec."

Rhodan vrhl na Arkonidana varovný pohled, ale Atlan si toho nevšímal.

„Co chcete...?" vydralo se z Nevis-Latanových chvějících se rtů. „Kolik členů má vaše organizace?"

Nevis-Latan ze sebe vydal klokotavý zvuk a brada mu poklesla.

„Musíš se ptát jinak," ozval se Gucky.

„Kolik je Mistrů ostrovů?" zeptal se rychle Atlan.

Nevis-Latan se napjal, jako by se chtěl vztyčit a v jeho očích zaplanula bezbřehá nenávist. Zasmál se tak, až všem mužům na můstku přeběhl mráz po zádech.

„Sedm!" vykřikl. „je jich sedm!"

To byla jeho poslední slova. Tělo ochablo a přestože se silou vůle snažil ovládnout malátnost, ochranný blok nabyl vrchu a zastřel jeho vědomí.

Nevis-Latan zemřel dřív, než jej mohli zbavit pout.

„Nebyl při smyslech," řekl hluše John Marshall. „Už nevěděl, o čem je řeč."

Atlan odstranil sondy neurodestrátoru z hlavy Mistra ostrovů, ale nepromluvil.

„Nuže?" zvolal tvrdě Rhodan. „K čemu byl ten výslech? Abychom jej konečně zahubili?"

„Ne. Teď aspoň víme, že Mistrů ostrovů je jen sedm."

Rhodan se na něj nevěřícně podíval. „ty myslíš...?"

„Myslím, že řekl pravdu," odpověděl Atlan. „Domnívali jsme se, že Mistři ostrovů jsou jen malý národ. Teď máme jistotu."

„Ale sedm..." začal zase Rhodan.

, Jsem stejně překvapený jako ty," ujistil jej Atlan. „Nemáme ale jediný důvod tento údaj zpochybnit."

Rhodan neodpověděl. Myslel na poslední Nevis-Latanova slova. Snad to byla lež, zoufalý pokus aspoň naposledy poškodit protivníka.

„Odneste ho do nemocničního traktu!" nařídil Rhodan.

Atlan rozepnul kombinézu mrtvého a sáhl na jeho hruď. „Buněčný aktivátor patrně v okamžiku smrti zmizí," řekl mužům. „V každém případě je pryč:"

Rhodan přikývl. Toto byla další záhada, kterou jim Nevis-Latan po své smrti zanechal. Rhodan mlčky přihlížel, jak medoroboti odnášejí mrtvého do nemocnice, kde bude konstatována smrt. Mozek byl zničený, na navrácení života nebyla naděje.

Rhodan se nuceně usmál. „Doufal jsem, že náš návrat do současnosti bude důvodem k oslavě, ale necítím potřebu velkého veselí."

„Jsme unavení," řekl Atlan.

Rhodan se dotkl svého aktivátoru. „Unavení?" Zavrtěl hlavou. „My přece neznáme únavu."

„Jsou různé druhy únavy," řekl Atlan.

Na můstek vešla špinavá, zarostlá postava. Byl to radista Olivier Doutreval, který asi neměl čas smýt ze sebe vzhled Alara. Rhodan se na něj tázavě podíval.

„Žádám vás, pane, abyste odvolal svůj rozkaz!" řekl radista.

Rhodan zvedl obočí. „Jaký rozkaz?"

„Požadujete přece od nás, abychom i nadále představovali Alary. Řekl mi to seržant Surfat."

Rhodan stěží potlačil úsměv. „Seržant Surfat není oprávněn vydávat podobné rozkazy a odvolávat se při tom na mě," řekl.

„Znamená to, že se mohu jít umýt?"

„Ovšem."

Když Doutreval odešel, Rhodan se otočil na Guckyho. „Mám pro tebe speciální úkol, maličký. Postarej se o to, aby se seržant Brazos Surfat řádně umyl, oholil a oblékl podle předpisu."

Gucky nadšením odhalil svůj hlodavý zub a o chvíli později zaznívalo ze sprch zoufalé volání o pomoc Brazose Surfata a

neumlklo dříve, než zmizely poslední stopy po „alarském" zevnějšku, který seržantovi nijak moc nevadil. Později Gucky vykládal, že Brazos Surfat byl nejšpinavější ze všech, ale nikdo mu nevěřil, ani sám seržant.